

Šiame numeryje:**Popiežius**

Popiežiaus Benedikto XVI pamokslas per jo inauguracijos šv. Mišias Šv. Petro aikštėje balandžio 24 d.	2
Popiežiaus Benedikto XVI kalba, pasakyta balandžio 20 d. Siksto kopyčioje Eucharistijos šventimo kartu su kardinolais pabaigoje	4
Popiežiaus Benedikto XVI pontifikato pradžia	7
Popiežiaus Benedikto XVI biografija	9
Kardinolo Josepho Ratzingerio pamokslas per <i>Pro eligendo papa</i> Mišias Šv. Petro bazilikoje balandžio 18 d. prasidedant konklavai	10
Jonas Paulius II Žinia 39-osios pasaulinės visuomenės komunikavimo priemonių dienos proga	12

Bažnyčia Lietuvoje

Konferencija „Šeima – ateities visuomenės pagrindas“	13
Apibendrinta „Atgaivink“ programos patirtis	14
Atsinaujinimo diena „Jis amžinai gyvas, kad mus užtartų“	15
„Šiaulių šventimai“	17
Jaunimo dienos „Mes atėjome Jo pagarbinti“	18

Homilijos

IŠĖJĘS PASILIEKA Šeštinės (A)	23
SEKMINIŲ UGNIS Sekminės	24
TREJYBĖS SLĖPINYS Švč. Trejybė (A)	25

Lietuvos Vyskupų Konferencija

Lietuvos vyskupų laiškas Gyvybės dienai	26

Bažnyčia pasaulyje

Benediktas XVI: „Nesiekiau savo tarnybos“	27

Popiežiaus Benedikto XVI pamokslas per jo inauguracijos šv. Mišias Šv. Petro aikštėje balandžio 24 d.

Jūsų Eminencijos kardinolai,
garbingieji vyskupai ir kunigai,
gerbiamieji valstybių vadovai ir
diplomatinio korpuso nariai,
brangūs broliai ir seserys!

Tris kartus šiomis didžiai intensyviomis dienomis mus lydėjo Visų šventųjų litanijos giesmė: per mūsų Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II laidotuves, kardinolų ingreso į konklavą metu, o šiandien ją giedojome melddami: *Tu illum adiuva* – padėk naujam šventojo Petro ipėdiniui. Kiekvieną kartą klausydamasis šios giedamos maldos ypatingu būdu jaučiau didžiulę paguodą. Kokie apleisti jautėmės iškeliavus Jonui Pauliui II – popiežiui, kuris mūsų kelionėje per šį laiką išstisus 26 metus buvo mūsų ganytojas bei vadovas. Dabar jis jau yra peržengęs slenkstį ir įžengęs į kitą gyvenimą – į Dievo slėpinį. Tačiau jis žengė tą žingsnį ne vienas. Tie, kurie tiki, nėra vieni – nei gyvendami, nei mirdami. Tą momentą galėjome šauktis visų amžių šventųjų – jo draugų, tikėjimo brolių, žinodami, jog jų gyva eisena palydės jį į anapus, į Dievo garbę. Žinojome, kad jo atvykimo laukiama. Dabar žinome, kad jis yra tarp savųjų, tikrai savo namuose.

Vėl buvome paguosti, kai iškilminga eisena žengėme į konklavą išrinkti tą, kurį pasirinko Viešpats. Kaip galėjome sužinoti jo vardą? Kaip galėjome mes, 115 vyskupų iš visų kultūrų bei šalių, atrasti tą, kuriam Viešpats panorą patikėti surišimo ir atrišimo užduotį? Vėl žinojome, jog esame ne vieni, jog esame supami, vadovaujami bei vedami Dievo bičiulių. Ir štai dabar, šią akimirką, aš, silpnas Dievo tarnas, turiu perimti šią neįtikėtiną užduotį, tikrai pranokstančią visas žmogaus išgales. Kaip galiu tai daryti? Kaip gebėsiu ją atlikti? Tačiau jūs visi, mieli bičiuliai, ką tik šaukėtės viso šventųjų būrio, kuriam atstovauja keli didūs Dievo santykio su žmonėmis istorijos vardai. Tad su nauju įsitikinimu ir aš galiu pasakyti: nesu vienas. Neturiu vienas nešti to, ko vienas iš tiesų negaliu panešti. Mane saugo, remia ir palaiko visi Dievo šventieji. Mane taip pat lydi jūsų maldos, mieli bičiuliai, jūsų atlaidumas, jūsų meilė, jūsų tikėjimas ir jūsų viltis. Juk šventųjų bendrijai priklauso ne tik pirma mūsų gyvenusios didžiosios asmenybės, kurių vardus žinome. Šventųjų bendrija mes visi, kurie esame pakrikštyti vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios ir kurie gyvename Kristaus Kūno ir Kraujo dovana, per kurią jis trokšta mus perkeisti ir padaryti panašius į save.

Taip, Bažnyčia yra gyva – tą įstabiai patyrėme šiomis dienomis. Šiomis liūdnomis popiežiaus ligos ir mir-

ties dienomis mums įstabiai tapo aišku: Bažnyčia – gyva. Ir Bažnyčia yra jauna. Ji nešioja savyje pasaulio ateitį ir todėl kiekvienam iš mūsų rodo kelią į ateitį. Bažnyčia yra gyva, ir tą regime: jaučiame džiaugsmą, Prisikėlusiojo pažadėtą saviesiems. Bažnyčia yra gyva – ji yra gyva, nes gyvas Kristus, nes jis tikrai prisikėlė. Regėdami skausmą, ženklusį Šventojo Tėvo veidą Velykų dienomis, kontempliavome Kristaus kančios slėpinį ir tarsi lietėme jo žaizdas. Tačiau visomis tomis dienomis taip pat galėjome prie Prisikėlusiojo, giliaja prasme, prisiliesti. Galėjome patirti džiaugsmą, kurį jis buvo pažadėjęs kaip prisikėlimo vaisių po trumpo tamsos tarpsnio. Bažnyčia yra gyva – tad su dideliu džiaugsmu ir dėkingumu sveikinu visus, kurie čia susirinkote, garbingieji broliai kardinolai ir vyskupai, brangūs kunigai, diakonai, pastoracijos darbuotojai, katechetai. Sveikinu jus, pašvęstieji vyrai ir moterys, Dievo perkeičiančio buvimo liudytojai. Sveikinu jus, tikintys pasauliečiai, išitraukusius į didžiulę Dievo karalystės, besidriekiančios per visą pasaulį bei aprėpiančios visas gyvenimo sritis, statydinimo erdvę. Nuoširdžiai sveikinu visus, kurie, atgimę per Krikšto sakramentą, dar nėra visiškai bendrystėje su mumis; taip pat jus, broliai iš žydų tautos, su kuria mus vienija didelis bendras dvasinis paveldas, besišaknijantis neatšaukiamuose Dievo pažaduose. Galiausiai mano mintys, kaip besiplečianti banga, krypta į visus mūsų laikų žmones, tikinčius ir netikinčius.

Brangūs bičiuliai! Šią valandą man nebūtina pateikti savo valdymo programos. Tai, ką laikau savo užduotimi, keliais bruožais jau nusakiau trečiadienio, balandžio 20-osios, žinioje, ir tam padaryti bus kitų progų. Mano tikroji valdymo programa yra ne vykdyti savo valią, įgyvendinti savo idėjas, bet kartu su visa Bažnyčia išsiklausyti į Viešpaties žodį bei valią ir leisti būti jo vedamam, idant jis pats vestų Bažnyčią šią mūsų istorijos valandą. Užuoat dėstęs savo programą, norėčiau tiesiog pamėginti pakomentuoti du ženklus, kuriais liturgiškai simbolizuojamas įžengimas į Petro tarnybą; negana to, abu šie ženklai tiksliai atspindi tai, kas buvo skelbiama šiandieniuose skaitiniuose (*Apd* 4, 8–12; *1 Pt* 5, 1–5.10–11; *Jn* 21, 15–19).

Pirmasis ženklas yra palijus, grynios vilnos audinys, uždedamas man ant pečių. Šis senas ženklas, Romos vyskupų dėvimas nuo IV a., gali būti laikomas Kristaus jungo, kurį ant savo pečių užsideda šio miesto vyskupas, Dievo tarnų tarnas, atvaizdu. Dievo jungas yra Dievo valia, kurią priimame. Ši valia mums nėra mus slegianti bei laisvę iš mūsų atimanti svetima našta. Žinoti, ko nori Dievas, žinoti, kas yra gyvenimo kelias, – Izraeliui tai buvo džiaugsmas, didelė privilegija.

Tai taip pat ir mūsų džiaugsmas: Dievo valia mūsų neatstumia, ji mus nuskaistina – tai gali būti skausminga – ir taip mus atveda pas save pačius. Šitai tarnaujame ne tik Jam, bet ir visam pasauliui, visai

istorijai. Iš tikrųjų palijaus simbolika dar konkretesnė: avių vilna norima pavaizduoti paklydusią ar sergančią ir silpną avį, kurią ganytojas užsikelia ant pečių ir neša prie gyvybės vandenų. Palyginimas apie prąžuvusią avį, kurios ieškoti į dykumą leidžiasi piemuo, Bažnyčios tėvams buvo Kristaus ir Bažnyčios slėpinio įvaizdis. Žmonija – visi mes – esame paklydusi avis, neberandanti dykumoje kelio. Dievo Sūnus to nepakeičia; jis negali palikti žmonių nelaimėje. Jis pats pakyla ir palieka dangaus garbę, kad surastų avį, ir ieško jos iki pat kryžiaus. Jis užsikelia ją ant savo pečių ir neša mūsų žmogystę, neša mus pačius – jis yra gerasis piemuo, atiduodantis už avį savo gyvybę. Palijus mums pirmiausia sako, jog visi esame nešami Kristaus. Kartu jis mus akina nešti vieniems kitus. Taip palijus tampa ganytojo misijos, apie kurią kalbama antrajame skaitinyje ir Evangelijoje, įvaizdžiu.

Ganytojas turi būti kupinas Kristaus šventojo nerimo; Kristus nėra abejingas tam, kad tiek daug žmonių gyvena dykumoje. Dykumų būna įvairių. Yra neturto dykuma, alkio ir troškulio dykuma, apleistumo, vienišumo, sugriautos meilės dykuma. Yra Dievo tamsos, sielų, nebesuvokiančių žmogaus kilnumo bei kelio, tuštumos dykuma. Išorinių dykumų pasaulyje daugėja, nes didelės tapo vidinės dykumos. Todėl žemės turtai tarnauja nebe Dievo sodo, kuriame visi galėtų gyventi, kūrimui, bet išnaudojimo bei griovimo galių didinimui. Visa Bažnyčia ir ganytojai joje kaip Kristus turi leistis į kelią, kad vestų žmones iš dykumos gyvybės vietų link – draugystės su Dievo Sūnumi, tuo, kuris dovanoja gyvybę, apščiai gyvybės, link.

Avies simbolis turi dar vieną aspektą. Senovės Rytuose karaliams buvo įprasta vadintis savo tautų ganytojais. Tai buvo jų galios įvaizdis, ciniškas įvaizdis: tautos jiems buvo kaip avys, kuriomis ganytojas disponuoja kaip nori. Pats tapdamas avinėliu, visų žmonių ganytojas, gyvasis Dievas, atsistoja avinėliu, trypiamųjų ir skerdziamųjų, pusėje. Būtent taip jis pasirodo kaip tikrasis ganytojas: „Aš – gerasis ganytojas... Už avis aš guldau savo gyvybę“, – sako apie save Jėzus (Jn 10, 14 ir t.). Atperka ne galia, bet meilė! Kaip dažnai trokštame, kad Dievas pasirodytų stipresnis, kad jis griežtu smūgiu išnaikintų blogį ir sukurtų geresnį pasaulį. Visos galios ideologijos taip teisinasi, teisina sugriovimą to, kas stoja skersai kelio žmonijos pažangai ir išlaisvinimui. Mes kenčiame dėl Dievo kantrumo. Ir sykiu to kantrumo reikia mums visiems. Dievas, kuris tapo avinėliu, sako, jog pasaulį išgelbėja Nukryžiuotasis, ne kryžiuotojas. Pasaulis išgelbėjamas Dievo kantrumo ir sugriaunamas žmogaus nekantrumo.

Viena pagrindinių ganytojo savybių turi būti tokia pati meilė jam patikėtiems žmonėms, kokia jis myli Kristų, kuriam tarnauja. „Ganyk mano avis“, – sako Kristus Petru ir šiuo momentu man. Ganyti reiškia mylėti, o mylėti taip pat reiškia būti pasirėngusiam kentėti. My-

lėti reiškia: duoti avims tai, kas iš tikrųjų gera, maitinti jas Dievo tiesa, Dievo žodžiu, jo buvimu čia ir dabar, dovanojamu mums Švenčiausiąjame Sakramente.

Brangūs bičiuliai, šią valandą galiu tik sakyti: melskitės už mane, kad mokyčiausi vis labiau mylėti Viešpatį. Melskitės už mane, kad mokyčiausi vis labiau mylėti jo kaimenę – jus, šventąją Bažnyčią, kiekvieną jūsų atskirai ir visus kartu. Melskitės už mane, kad iš baimės nebėgčiau nuo vilkų. Melskimės vieni už kitus, kad Viešpats mus visus neštų ir kad išmoktume nešti vienas kitą.

Antrasis ženklas, kuriuo šiandienėje liturgijoje vaizduojamas įvesdinimas į Petro tarnybą, yra žvejo žiedo įteikimas. Petro pašaukimas ganytoju, apie kurį girdėjome Evangelijoje, pateikiamas po pasakojimo apie gausų žuvų laimikį: Rytui auštant po nakties, kurią mokiniai bergždžiai mėtė tinklus, jie pamatė ant kranto bestovintį prisikėlusį Viešpatį. Jis liepia jiems dar kartą užmesti tinklą, ir šį kartą jis yra toks pilnas, kad jie nebeįstengia jo patraukti: 153 didelės žuvys. „Nors jų buvo tokia gausybė, tinklas nesuplyšo“ (Jn 21, 11). Šis pasakojimas Jėzaus žemiškosios kelionės kartu su mokiniais pabaigoje atitinka pasakojimą, aptinkamą pradžioje: ir tada mokiniai per visą naktį nieko nesugavo; ir tada Jėzus liepia Simonui dar kartą irtis į gilumą. Simonas, kuris dar nesivadina Petru, atsako nuostabiais žodžiais: „Mokytojau, dėl tavo žodžio užmesiu tinklus!“ Ir tada jam patikima misija: „Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi“ (Lk 5, 1–11). Šiandien Bažnyčia ir apaštalų įpėdiniai irgi įpareigoti irtis į istorijos gilumą ir užmesti tinklus, kad laimėtų Evangelijai – Dievui, Kristui, tikrajam gyvenimui – žmonių.

Tėvai šiai nepakartojamai užduočiai paskyrė įsidėmėtiną komentarą. Jie sako: žuvis, sukurta vandeniui, ištraukta iš ežero miršta. Ji ištraukiama iš jos gyvybinio elemento, idant būtų maistas žmogui. Tačiau žmonių žvejo misijos atveju yra priešingai. Mes, žmonės, gyvename susvetimėje sūriuose kančios ir mirties vandenyse; tamsos jūroje be šviesos. Evangelijos tinklas ištraukia mus iš mirties vandens bei iškelia į Dievo šviesos spindesį, į tikrąjį gyvenimą. Iš tiesų – Kristumi sekančio žmonių žvejo misija yra traukti žmones iš sūraus visų mūsų susvetimėjimų ežero į gyvenimo žemę, į Dievo šviesą. Iš tiesų – esame tam, kad parodytume žmonėms Dievą. Ir tik tada, kai išvystamas Dievas, iš tikrųjų prasideda gyvenimas. Tik tada, kai Kristuje sutinkame gyvąjį Dievą, sužinome, kas yra gyvenimas. Nesame atsitiktinis ir beprasmis evoliucijos produktas. Kiekvienas iš mūsų yra Dievo minties vaisius. Kiekvienas yra trokštamas, mylimas, reikalingas. Nieko nėra gražesnio, kaip būti užkluptam Evangelijos, Kristaus. Nieko nėra gražesnio, kaip jį pažinti ir kitiems perteikti draugystę su juo. Ganytojo, žmonių žvejo, užduotis gali pasirodyti varginanti. Tačiau ji yra graži ir didi, nes ji galiausiai yra tarnavimas džiaugsmui, Dievo džiaugsmui, trokštančiam įžengti į pasaulį.

Norėčiau paminėti dar vieną dalyką: tiek ganytojo, tiek žvejo įvaizdyje labai aiškiai išnyra kvietimas į vienybę: „Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės; ir jas man reikia atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas“, – sako Jėzus kalbos apie gerąjį ganytoją pabaigoje (*Jn 10, 16*). O pasakojimas apie 153 dideles žuvis baigiasi džiugiu konstatavimu: „Nors jų buvo tokia gausybė, tinklas nesuplyšo“ (*Jn 21, 11*). O, mylimasai Viešpatie, juk jis suplyšo, norėtu me sielvartingai ištart. Tačiau ne – neturime būti liūd- ni! Džiaukimės pažadu, kuris neapgauna, ir padary- kime visa, ką išgalime, kad eitume pažadėtos vienybės keliu. Priminkime tai Viešpačiui maldoje: Viešpatie, atmink savo pažadą. Leisk būti vienam ganytojui ir vienai kaimenei. Neleisk suplyšti tavo tinklui ir padėk mums tarnauti vienybei!

Šią akimirką mintimis grįžtu į 1978 m. spalio 22 d., kai čia, Šv. Petro aikštėje, popiežius Jonas Paulius II pradėjo savo tarnybą. Ausyse vis dar aidi jo tuometiniai žodžiai: „Nebijokite: atverkite, plačiai atlapokite duris Kristui!“ Popiežius šiais žodžiais kreipėsi į pasaulio stipriuosius, galinguosius, bijančius, jog Kristus atims ką nors iš jų galių, jei jie jį išleis ir suteiks tikėjimo laisvę. Taip, jis tikrai iš jų būtų kai ką atėmęs: korupci- jos, iškraipytos teisės, savivalės valdžią. Bet jis iš nie- ko nebūtų atėmęs to, kas priklauso žmogaus laisvei, jo kilnumui, teisingos visuomenės statydimui. Popie- žius taip pat kreipėsi į visus žmones, ypač jaunos. Ar- gi kas nors iš mūsų nėra kaip nors bijojęs, jog Kristus, jei jį išsileistume, jei jam visiškai atsivertume, gali ką nors iš mūsų gyvenimo atimti? Ar neturėtume atsisa- kyti ko nors didaus, nepakartojamo, kas gyvenimą da- ro tokį gražų? Ar netaptume suvaržyti ir netekę lais- vės? Popiežius ir vėl pasakė: ne. Tas, kas išleidžia Kristų, nepraranda nieko, absoliučiai nieko, kas daro gyvenimą laisvą, gražų ir didį. Ne! Tik tokioje drau- gystėje atsiveria gyvenimo durys. Tik tokioje draugys- tėje atsiskleidžia didžiulis žmogiškosios būties poten- cialas. Tik tokioje draugystėje patiriame tai, kas gražu ir kas išlaisvina.

Tad šiandien primygtinai ir su dideliu įsitikinimu iš savo paties ilgo gyvenimo patirties norėčiau jums, bran- gūs jaunuoliai, pasakyti: Nebijokite Kristaus! Jis nieko neatima ir duoda viską. Kas jam save atiduoda, tas viską atgauna šimteriopai. Taip, atverkite, plačiai at- lapokite duris Kristui – tada atrasite tikrąjį gyvenimą. Amen.

Popiežiaus Benedikto XVI kalba, pasakyta balandžio 20 d. Siksto koplyčioje Eucharistijos šventimo kartu su kardinolais pabaigoje

Garbingieji broliai kardinolai,
brangūs broliai ir seserys Kristuje,
visi geros valios žmonės!

Tegausėja jums malonė ir ramybė! (plg. 1 Pt 1, 2). Šią va- landą mano dvasią yra apėmę du prieštaringi jaus- mai. Viena vertus, esu kupinas žmogiško sumišimo ir nesijaučiu tinkas vakar man patikėtoms pareigoms, būtent būti apaštalo Petro įpėdiniu Romos Soste vi- suotinės Bažnyčios akivaizdoje. Tačiau, kita vertus, jaučiu didelį dėkingumą Dievui, kuris – kaip giedame šventojoje liturgijoje – nepalieka savo kaimenės, bet veda ją per laikus, veikdamas per tuos, kuriuos Jis pats išsirinko būti savo Sūnaus vietininkais ir paskyrė ga- nytojais (plg. I Dėkojimo giesmė apaštalu garbei).

Brangieji, šis intymus Dievo gailestingumo dovanos pripažinimas vyrauja mano širdyje nepaisant visko. Tai laikau ypatinga malone, gauta iš savo garbingojo pirmtako Jono Pauliaus II. Atrodo, jaučiu jo tvirtą ran- ką spaudžiant manąją, atrodo, matau jo šypsančias akis ir klausausi jo žodžių, būtent šį momentą skirtų man: „Nebijok!“

Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II mirtis ir paskesnės die- nos Bažnyčiai ir visam pasauliui buvo ypatingas ma- lonės laikas. Didį skausmą dėl jo mirties ir jos visiems paliktos tuštumos pajutimą sušvelnino prisikėlusiojo Kristaus veikimas, pasireiškęs ilgas dienas visuotiniu tikėjimo, meilės ir dvasinio solidarumo išsiliejimu, pa- siekusi viršūnę per iškilmingas laidotuvių Mišias.

Galime sakyti, kad Jono Pauliaus II laidotuvės tapo ištis ypatinga patirtimi, per kurią tam tikru būdu nu- vokiama galybė Dievo, kuris per savo Bažnyčią vieni- jančia Tiesos ir Meilės jėga nori sujungti visas tautas į didžiulę šeimą (plg. *Lumen gentium*, 1). Mirties, pana- šios į Mokytojo ir Viešpaties, valandą Jonas Paulius II apvainikavo savo ilgą vaisingą pontifikatą, sutvirtin- damas krikščionių tautos tikėjimą, suburdamas ją apie save ir visai žmonių šeimai leisdamas pasijusti labiau suvienytai. Negi nesijaučiame šio liudijimo palaiko- mi? Negi nejaučiame padrąsinimo, kylančio iš šio ma- lonės įvykio?

2. Mane nustebino Dievo Apvaizda, per garbingųjų Tėvų Kardinolų balsą mane pašaukusi būti šio didžio Popiežiaus įpėdiniu. Šiomis valandomis permąstau tai, kas įvyko Pilypo Cezarėjos krašte prieš du tūkstan- čius metų. Rodos, girdžiu Petro žodžius: „Tu esi Mesi- jas, gyvojo Dievo Sūnus!“ ir iškilmingą Viešpaties pa- tvirtinimą: „Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pa-

statysiu savo Bažnyčią <...>. Tau duosiu dangaus karalystės raktus“ (Mt 16, 15–19).

Tu esi Kristus! Tu esi Petras! Man atrodo, kad iš naujo išgyvenu tą pačią evangelinę sceną. Aš, Petro įpėdinis, virpėdamas kartoju Galilėjos žvejo baugščius žodžius ir iš naujo su intymiu jausmu klausau laiduojančio dieviškojo Mokytojo pažado. Jei atsakomybės, gulančios ant mano varganų pečių, našta yra nepaprasta, be abejo, neišmatuojama yra ir dieviškoji galybė, kuria galiu kliautis: „Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią“ (Mt 16, 18). Išrinkdamas mane Romos vyskupu Viešpats norėjo, kad būčiau jo Vietininkas, „uola“, į kurią visi pasitikėdami galėtų remtis. Prašau jo papildyti mano vargas jėgas, kad būčiau drąsus ir ištikimas jo kaimenės ganytojas, visada klusnus jo Dvasios įkvėpimams.

Prisiimu šią ypatingą tarnybą, „petriškąją“ tarnybą, visuotinės Bažnyčios tarnystei nuolankiai atsiduodamas į Dievo Apvaizdos rankas. Ir pirmučiausia atnaujinu savo visišką ir pasitikintį prisirišimą prie Kristaus: „In Te, Domine, speravi; non confundar in aeternum!“

Su dėkinga siela dėkoju Jums, garbingieji broliai kardinolai, už parodytą pasitikėjimą, prašydamas palaikyti mane malda ir nuolatinu, veikliu bei išmintingu bendradarbiavimu. Taip pat prašau visų brolių vyskupų būti šalia manęs malda ir patarimu, kad išties galėčiau būti *Servus servorum Dei*. Kaip Petras ir kiti apaštalai Viešpaties valia sudarė apaštališkąją Kolegiją, taip ir Petro įpėdinis, ir vyskupai, apaštalų įpėdiniai, – tai tvirtai pakartojo Susirinkimas – turi būti glaudžiai tarpusavyje susivieniję (plg. *Lumen gentium*, 22). Šia kolegialia bendryste, nors ir skiriasi Romos pontifiko ir vyskupų vaidmenys bei funkcijos, yra tarnaujama Bažnyčiai ir tikėjimo vienybei, nuo kurios didele dalimi priklauso evangelizuojamojo veikimo šiuolaikiniame pasaulyje veiksmingumas. Tad šiuo taku, kuriuo žengė mano garbingieji pirmtakai, ir aš noriu sekti tesirūpindamas skelbti visam pasauliui gyvąjį Kristaus buvimą.

3. Ypač priešais mane – popiežiaus Jono Pauliaus II liudijimas. Jis palieka Bažnyčią drąsesnę, laisvesnę, jaunesnę. Tai Bažnyčia, kuri pagal jo mokymą ir pavyzdį giedriai žvelgia į praeitį ir nesibaimina ateities. Didžiuoju jubiliejumi Bažnyčia yra įvesta į naująjį tūkstantmetį nešina rankose Evangeliją, pritaikoma šiuolaikiniam pasauliui vis iš naujo autoritetingai aiškinant Vatikano II Susirinkimą. Popiežius Jonas Paulius II išties nurodė Susirinkimą kaip „kompasą“, pagal kurį orientuojamės plačiame trečiojo tūkstantmečio vandenyne (plg. Apaštališkasis laiškas *Novo millennio ineunte*, 57–58). Ir savo Dvasiniame testamente jis pažymėjo: „Esu įsitikinęs, kad naujos kartos dar ilgai semsis turtų, kuriuos šis XX amžiaus Susirinkimas mums dovanojo“ (2000.III.17).

Ir aš pradėdamas Petro Įpėdinio tarnystę noriu galinškai patvirtinti savo apsisprendimą vykdyti pareigą įgyvendinti Vatikano II Susirinkimą, sekant savo pirmtakais ir ištikimai tęsiant dviejų tūkstantmečių Bažnyčios tradiciją. Šie metai yra 40-osios Susirinkimo pabaigos metinės (1965 m. gruodžio 8 d.). Bėgant laikui Susirinkimo dokumentai neprarado savo aktualumo; jų mokymas atsiskleidžia kaip ypač tinkamas naujų Bažnyčiai ir šiuolaikinei globalizuotai visuomenei kylančių būtinybių akivaizdoje.

4. Mano pontifikatas reikšmingai prasideda Bažnyčiai išgyvenant ypatingus Eucharistijai skirtus metus. Negi neįžvelgsiu tame Apvaizdos duoto sutapimo elemento, kuris turi apibūdinti tarnybą, į kurią esu pašauktas? Eucharistija – krikščioniškojo gyvenimo širdis ir Bažnyčios evangelizuojančios misijos šaltinis – negali nebūti nuolatinis petriškosios tarnystės, kuri man patikėta, centras ir versmė.

Eucharistija be paliovos daro prisikėlusį Kristų esantį, Kristų, kuris nepaliauja dovanotis kviesdamas mus dalyvauti prie Jo Kūno ir Kraujo stalo. Iš šios pilnutinės bendrystės su Juo kyla visi kiti Bažnyčios gyvenimo elementai, pirmiausia visų tikinčiųjų bendrystė, įpareigojimas skelbti ir liudyti Evangeliją, karšta meilė visiems, ypač vargšams ir mažiesiems.

Tad šiais metais *Corpus Domini* išskilmė turės būti švenčiama ypatingai. Eucharistija bus centre per Pasaulio jaunimo dienas Kelne rugpjūtį ir spalį per eilinių Vyskupų sinodo susirinkimą, kuriame bus plėtojama tema: „Eucharistija – Bažnyčios gyvenimo ir misijos šaltinis ir viršūnė“. Visus prašau ateinančiais mėnesiais sustiprinti meilę ir pamaldumą Jėzui Eucharistijoje ir drąsiai bei aiškiai išreikšti tikėjimą tikru Viešpaties buvimu, pirmiausia per išskilmę ir tinkamą šventimą.

Ypač kreipiuosi į kunigus, apie kuriuos šiuo momentu su didžia meile mąstau. Tarnybinė kunigystė gimė Paskutinės vakarienos kambaryje drauge su Eucharistija – tai daug kartų pabrėžė garbingasis mano pirmtakas Jonas Paulius II. „Kunigiškajai egzistencijai juolab turi būti būdingas „eucharistinis pavidalas“, – rašė jis savo paskutiniajame laiške Didžiajam ketvirtadieniui (nr. 1). Prie šio tikslo prisideda pamaldus kasdienis šventųjų Mišių šventimas, kiekvieno kunigo gyvenimo ir misijos centras.

5. Eucharistijos maitinami ir palaikomi katalikai negali nesijausti neraginami linkti į tą pilnutinę vienybę, kurią Kristus karštai žadėjo Vakarienos kambaryje. Petro įpėdinis žino privalęs visiškai ypatingu būdu imtis šio didžiausio dieviškojo Mokytojo troškimo. Išties jam patikėta pareiga stiprinti brolius (plg. *Lk* 22, 32).

Tad nuo savo tarnybos Romos Bažnyčioje, kurią Petras aplaistė savo krauju, pradžios dabartinis įpėdinis

visiškai sąmoningai prisiima kaip savo pirminį įpareigojimą nepailstamai darbuotis dėl visiškos ir regimos visų Kristaus sekėjų vienybės atkūrimo. Tai yra jo siekis, tai yra jo primygtinė pareiga. Jis supranta, kad tam negana parodyti gerus jausmus. Reikia konkrečių gestų, persmelkiančių sielas ir sujudinančių sąžines, padrašinančių kiekvieną vidiniam atsivertimui, kuris yra kiekvienos pažangos ekumenizmo kelyje prielaida.

Būtiną teologinį dialogą, neišvengiama nuodugni istorinių priežasčių, lėmusių praeities pasirinkimus, peržvalga. Bet dar būtinesnis „atminties apvalymas“, kuriam daug kartų kvietė Jonas Paulius II, – jis vienintelis gali nuteikti žmones priimti pilnutinę Kristaus tiesą. Būtent priešais Jį, aukščiausiąjį kiekvienos gyvos esybės Teisėją, kiekvienas iš mūsų turi stoti suvokdamas, kad vieną dieną turėsime Jam duoti atskaitą, ką padarėme ir ko nepadarėme dėl šio didžio gėrio – visiškos ir regimos visų Jo mokinių vienybės.

Dabartinis Petro įpėdinis jaučiasi asmeniškai įtrauktas į šį klausimą ir turįs padaryti visa, kas yra jo galioje, keldamas esminį ekumenizmo reikalą. Sekdamas savo pirmtakais jis yra visiškai apsisprendęs puoselėti kiekvieną iniciatyvą, kuri gali atrodyti tinkama skatinti ryšius ir sutarimą tarp skirtingų Bažnyčių ir bažnytinių bendrijų atstovų. Ir šia proga jis siunčia jiems nuoširdžiausius sveikinimus Kristuje, vieninteliame visų Viešpatyje.

6. Šį momentą atmintimi grįžtu prie neužmirštos patirties, kurią visi išgyvenome gedimo Jono Pauliaus II mirties ir laidotuvių proga. Aplink jo mirtinguosius palaikus, paguldytus ant plynos žemės, susirinko Tautų vadovai, visų socialinių sluoksnių žmonės, ypač jaunuoliai, neužmirštamai apgaubdami meile ir pasigėrėjimu. Į jį su pasitikėjimu žvelgė visas pasaulis. Daugeliui atrodė, kad tas uolus dalyvavimas, kurį iki planetos ribų praplėtė visuomenės komunikavimo priemonės, buvo tarsi bendras prašymas padėti, kurį į popiežių nukreipė nūdienos žmonija, drumsčiama netikrumo ir baimių, klausianti savęs dėl savo ateities.

Šiandienos Bažnyčia privalo iš naujo suvokti užduotį vėl kreiptis į pasaulį balsu To, kuris pasakė: „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą“ (Jn 8, 12). Prisiimdamas savo tarnybą naujasis popiežius žino – jo užduotis padaryti, kad Kristaus šviesa sušvistų priešais šiandienos vyrus ir moteris: ne jo paties šviesa, bet Kristaus.

Tai suvokdamas aš kreipiuosi į visus, taip pat į kitų religijų sekėjus ar į tuos, kurie paprasčiausiai ieško atsakymo į esminius egzistencijos klausimus ir dar jų neatrado. Kreipiuosi į kiekvieną su paprastumu ir prielankumu, idant patikčiau, kad Bažnyčia nori toliau su jais plėtoti atvirą ir nuoširdų dialogą, ieškant tikrojo žmogaus ir visuomenės gėrio.

Meldžiu Dievo vienybės ir taikos žmonijai ir išreiškiu visų katalikų pasiryžimą bendradarbiauti tikros socialinės plėtros, gerbiančios kiekvienos žmogiškosios būtybės orumą, labui.

Netausosiu jėgų ir atsidėsiu pažadėtojo dialogo, kurį mano garbingieji pirmtakai pradėjo su skirtingomis kultūromis, siekimui, nes tai yra tarpusavio supratimas, skatinantis visiems geresnės ateities sąlygas.

Ypač galvoju apie jaunuolius. Jus, privilegijuotus popiežiaus Jono Pauliaus II pašnekovus, meiliai apkabinau tikėdamasis, jei Dievas panorės, susitikti Kelne būsimųjų Pasaulio jaunimo dienų proga. Su jumis, brangūs jaunuoliai, Bažnyčios bei žmonijos ateities ir vilties, tęsiau dialogą, įsiklausydamas į jūsų lūkesčius ir mėgindamas padėti dar gelmiškiau sutikti gyvąjį, amžinai jauną Kristų.

7. *Mane nobiscum, Domine!* Pasilik su mumis, Viešpatie! Šis maldavimas, kuris yra vyraujanti Jono Pauliaus II apaštališkojo laiško Eucharistijos metams tema, yra malda, spontaniškai išstrykstanti iš mano širdies pradedant tarnybą, kuriai Kristus mane pašaukė. Kaip Petras, aš atnaujinu Jam savo besąlygišką ištikimybės pažadą. Jis vienintelis, kuriam noriu tarnauti visiškai atsiduodamas jo Bažnyčios tarnystei.

Tai žadėdamas šaukiuosi motiniško Švenčiausiosios Marijos užtarimo, į jos rankas sudedu savo ir Bažnyčios dabartį ir ateitį. Taip pat teuztaria šventieji apaštalai Petras ir Paulius ir visi šventieji.

Kupinas tokių jausmų suteikiu jums, garbingieji Broliai Kardinolai, kurie dalyvaujate šiose apeigose, ir jas sekantiems per televiziją ir radiją ypatingą, meilingą palaiminimą.

Klaidos atitaisymas

Popiežiaus Jono Pauliaus II testamento vertime („Bažnyčios žinios“, Nr. 7, p. 9) įšivėlė klaida. Šeštame skirsnyje turi būti „į tą savo jaunystės miestą“.

Popiežiaus Benedikto XVI pontifikato pradžia

Balandžio 18 d. Šv. Petro bazilikoje šventos iškilmingos Mišios rengiantis rinkti naująjį popiežių. Stebėdami transliaciją lauko ekranuose *Pro eligendo Romano Pontifice* Mišių eigoje dalyvavo ir tūkstančiai tikinčiųjų Šv. Petro aikštėje. Koncelebravo 115 rinkimų teisę turinčių kardinolų, koncelebracijai vadovavo Kardinolų kolegijos dekanas Josephas Ratzingeris. Vyresni negu 80 metų kardinolai taip pat dalyvavo Mišiose, tačiau nekoncelebravo. Kardinolas J. Ratzingeris kvietė melsti, kad Dievas duotų Bažnyčiai ganytoją, vesiantį į Kristaus pažinimą. Pamoksle jis išpėjo nepasiduoti „relatyvizmo diktatūrai“, galutiniu kriterijumi pripažįstančiai tik savąjį „aš“ ir savo norus. Kardinolas pabrėžė, kad tikrasis krikščionių matas yra Kristus, Dievo Sūnus ir tikras žmogus. Kristus tyra „tikrojo humanizmo“ matas. Kardinolas J. Ratzingeris plačiai komentavo Laiško efeziečiams fragmentą, kuriame apaštalas Paulius ragina į brandų tikėjimą (visą pamokslo tekstą žr. p. 10).

265-ojo šventojo Petro įpėdinio rinkimų konklava prasidėjo procesija iš Palaiminimų aulos į Siksto koplyčią. Procesijai vadovavęs Kardinolų kolegijos dekanas kvietė visą Bažnyčią melsti Šventosios Dvasios malonės, kad būtų išrinktas tinkamas visos Bažnyčios kaimenės ganytojas. Paskui kryžių ėjo kantoriai, ceremoniarai, Kardinolų kolegijos sekretorius arkivyskupas F. Monterisi, sakęs meditaciją kardinolas T. Špidlikas; po to 115 kardinolų elektorių – kardinolai diakonai, kardinolai kunigai ir kardinolai vyskupai – ėjo giedodami Visų šventųjų litaniją. Paskutiniai procesijoje ėjo Kardinolų kolegijos dekanas kard. J. Ratzingeris ir popiežiškasis ceremoniaras arkivyskupas P. Marini. Prieš juos buvo nešama Evangelijų knyga. Siksto koplyčioje kardinolams buvo parengti stalai, sustatyti pasagos forma. Pagiedoję „*Veni Creator Spiritus*“ ir tyliai stovėdami pasimeldę visi kardinolai iškilmingai prisiekė laikytis *Universi Dominici gregis* konstitucijoje numatytų popiežiaus rinkimų nuostatų. Po priesaikos „*Extra omnes*“ buvo paprašyta, kad rinkimų vietą apleistų visi nekonklavos dalyviai. Tuo momentu nutrauktas Vatikano televizijos iki tol vykdytas apeigų filmavimas.

Palaiminimas Urbi et Orbi

Balandžio 19 d., antradienį, prieš 18 val. iš Siksto koplyčios kamino pasirodė balti dūmai, o po keleto minučių džiaugsmingą naujojo popiežiaus išrinkimo žinią patvirtino Šv. Petro bazilikos varpų gaudesys. 18 val. 50 min. kardinolas protodiakonas Jorge Arturo Medina Estevezas nuo Šv. Petro bazilikos lodžijos paskelbė: „Anuntio vobis gaudium magnum; habemus Papam: Eminentissimum ac Reverendissimum Dominum, Dominum Josephum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Ratzinger qui sibi nomen imposuit Benedictum XVI“.

Netrukus Šv. Petro aikštėje susirinkusiems maldininkams pasirodęs popiežius Benediktas XVI suteikė sa-

vo pirmąjį *Urbi et Orbi* palaiminimą: „Brangūs broliai ir seserys, po Didžiojo popiežiaus Jono Pauliaus II kardinolai išrinko mane, paprastą, nuolankų Viešpaties vynuogyno darbininką.

Mane guodžia tai, kad Viešpats moka darbuotis bei veikti ir su silpnais įrankiais. Pirmiausia pasitikiu jūsų maldomis.

Džiaugdamiesi prisikėlusiu Viešpačiu, pasitikėdami nuolatine Jo pagalba, eikime pirmyn. Viešpats mums padės, ir Marija, Jo Švenčiausioji Motina, bus su mumis. Ačiū.“

Pirmosios Mišios Siksto koplyčioje

Balandžio 20 d. Siksto koplyčioje naujasis popiežius Benediktas XVI kartu su kardinolais šventė savo pirmąsias šv. Mišias. Jų pabaigoje jis kreipėsi į kardinolus ir viso pasaulio katalikus lotynų kalba.

Savo kalboje popiežius pareiškė, jog tęs savo pirmtako Jono Pauliaus II kursą įgyvendindamas Vatikano II Susirinkimo nutarimus, siekdamas vyskupų kolegialumo, ekumeninio dialogo. Naujasis popiežius taip pat prisiminė jaunuolius: „Juos nuoširdžiai apkabinu tikėdamasis, jei Dievas leis, susitikti su jais Kelne per artimiausią Pasaulinę jaunimo dieną“ (visą pamokslo tekstą žr. p. 4).

Balandžio 20 d. Šventasis Tėvas pakvietė pietų į Šv. Mortos namus grupę bendradarbių iš Romos kurijos. Po pietų jis apsilankė savo ankstesniame bute, esančiame netoli Vatikano. Nors popiežius pagal paprotį sulaužė antspaudą, kuriuo buvo paženklintos jo pirmtako Jono Pauliaus II buto durys, kol kas Benediktas XVI apsigyveno Šv. Mortos namuose.

Patvirtinti Romos kurijos dikasterijų vadovai

Balandžio 21 d. Vatikano spaudos tarnyba oficialiai pranešė, kad popiežius Benediktas XVI paskyrė kardinolą Angelo Sodano Vatikano valstybės sekretoriumi. Jis taip pat patvirtino visus iki tol ėjusius pareigas Vatikano dikasterijų vadovus. Buvo patvirtinti ir popiežiškųjų kongregacijų bei tarybų sekretoriai iki tol galiojusiai penkerių metų kadencijai. Kol kas nepaskirtas prefektas po naujojo popiežiaus išrinkimo vakuojančiai Tikėjimo mokymo kongregacijos vadovo vietai.

Popiežius dėkojo Kardinolų kolegijai

Balandžio 22 d. popiežius Benediktas XVI susitiko su Kardinolų kolegijos nariais apaštališkuosiuose rūmuose *Sala Clementina*. Jis padėkojo kardinolams už pasitikėjimą konklavoje ir paprašė ir toliau būti artimais bendradarbiais. Popiežius ypač dėkojo kardinolams už jų aktyvų bendradarbiavimą per *sede vacanta* laikotarpį ir konklavą. Šventasis Tėvas padėkojo kardinolams, kurie dėl sveikatos ar amžiaus negalėjo dalyvauti konklavoje. Benediktas XVI sakė suvokiąs savo asmens ir gebėjimų ribotumą, tačiau žinąs, kad jam patikėta užduotis reikalauja visiško atsidavimo. Jis ragino visus priimti Dievo valią ir daryti viską, kad „suvokdami savo užduotis Bažnyčios tarnyboje remtume vieni kitus“.

Pakartotinai paskirtas Vatikano valstybės sekretorius kard. Angelo Sodano savo trumpame sveikinimo žodyje kalbėjo apie du pagrindinius kardinolų uždavinius. Jis sakė, kad vieną iš jų – rinkti popiežių – kardinolai greitai atliko. Kita užduotis – remti popiežiaus tarnystę visuotinei Bažnyčiai. „Šiandien esame čia susirinkę, kad patvirtintume, jog suvokiame šią savo pareigą“, – sakė kardinolas Angelo Sodano.

Benediktas XVI prisiminė savo pirmtakus, ypač popiežių Joną Paulių II: „Jo liudijimas pastarosiomis dienomis rėmė mus labiau negu bet kada, o jo buvimą iki šiol tebejauciame“. Pasak Benedikto XVI, Jono Pauliaus II mirtis turėjo „Velykų pobūdį“, savo agonija Jonas Paulius II paaukojo savotiškas paskutiniąsias Mišias, kurių viršūnė buvo „Amen“.

Susitikimas su žiniasklaidos darbuotojais

Balandžio 23 d. popiežius Benediktas XVI susitiko su daugiau kaip 4 tūkst. žiniasklaidos atstovų Pauliaus VI audiencijų salėje. Susitikimas truko 15 minučių ir turėjo audiencijos pobūdį. Šventąjį Tėvą vokiškai pasveikino Popiežiškosios visuomenės bendravimo priemonių tarnybos pirmininkas arkivyskupas Johnas Foley. Jis padėkojo Šventajam Tėvui už tai, kad surengė susitikimą su žiniasklaidos darbuotojais pirmomis savo pontifikato dienomis. Arkivyskupas Foley iškėlė susirinkusių žurnalistų profesionalumą ir pabrėžė, kad žiniasklaidos priemonių dėka milijardas pasaulio katalikų galėjo dalyvauti naujojo popiežiaus rinkimų įvykiuose.

Benediktas XVI kalbėjo apie dešimtį minučių italų, anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis. Šventasis Tėvas padėkojo žiniasklaidos darbuotojams už jų svarbią tarnybą visuomenei, ypač nušviečiant visam pasauliui pastaruosius įvykius Vatikane. Popiežius priminė, jog Vatikano II Susirinkimas, 1963 m. paskelbęs dekretą *Inter mirifica*, atvėrė naują Bažnyčios ir žiniasklaidos bendradarbiavimo epochą. Popiežius Benediktas XVI priminė pirmtako popiežiaus Jono Pauliaus II apaštališkajame laiške „Sparti plėtra“ išreikštą mintį: „Mūsų epocha yra globalinio komunikavimo amžius, kai daugybė žmogaus egzistencijos momentų rutuliojasi per medijų procesus ar bent su jais susiliesdami“.

Pasak popiežiaus Benedikto XVI, žiniasklaidos priemonės visada privalo gerbti žmogaus asmenį. Jis pabrėžė, jog siekiant pozityvios socialinio bendravimo priemonių tarnystės bendram labai būtinas atsakingas visų indėlis. Susitikimo pabaigoje Benediktas XVI meldėsi su žurnalistais itališkai *Tève mūsų* malda ir suteikė jiems palaiminimą. Šventojo Tėvo atsisveikinimas „Iki pasimatymo“ buvo supras tas kaip būsimojo susitikimo pažadas.

Popiežius Jonas Paulius II taip pat buvo surengęs susitikimą su žurnalistais 1978 m. spalio 21 d. prieš savo pontifikato inauguraciją. Anuomet į Palaiminimų salę susirinko apie 1,5 tūkst. žurnalistų. Popiežius Jonas Paulius II prancūziškai kalbėjo apie žiniasklaidos uždavinius, po to beveik valandą bendravo su žurnalistais.

Pontifikato inauguracijos Mišios

Popiežiaus inauguracijos Mišių liturgiją parengė Popiežiškoji apeigų tarnyba, vadovaujama arkivyskupo Piero Marini. Šias apeigas patvirtino popiežius Benediktas XVI kitą dieną po jo išrinkimo. Šios apeigos kol kas neišspausdintame apeigyne vadinamos „Mišiomis Romos vyskupui pradedant Petro tarnybą“. Pasak popiežiaus ceremoniaro arkivyskupo Piero Marini, apeigų tikslas buvo vienyti „paprastumą ir šventiškumą“. Inauguracijos apeigose buvo pabrėžtas ekumeninis požiūris į Petro tarnybą. Naujosiose apeigose vengiama sąvokos „popiežiaus tarnyba“. Taikomos tokios sąvokos bei apeigos, kuriomis atsižvelgiama į kitų Bažnyčių nuostatą Petro tarnybos atžvilgiu. Prie pontifikato inauguracijos apeigų priklauso taip pat Šv. Pauliaus kapo aplankymas balandžio 25 d. ir būsimasis ingresas į Romos vyskupo katedrą, Šv. Jono baziliką Laterane.

Inauguracijos Mišiose Benediktas XVI buvo apsilikęs pirmtako Jono Pauliaus II arnotą. Prieš Mišias popiežius Benediktas XVI aplankė apaštalo Petro kapą po Šv. Petro bazilikos Konfesijos altoriumi. Jį lydėjo kardinolai, Rytų Bažnyčių patriarchai ir didieji arkivyskupai.

Pagrindiniai intronizacijos apeigų momentai buvo palijaus ir žvejo žiedo įteikimas. Palijų įteikė kardinolas protodiakonas Jorge Arturo Medina Estevezas, o kardinolas protopresbiteris Stephenas Kim Sou-Hwanas sakė maldą. Popiežiui buvo uždėtas penkiais raudonais kryželiais (simbolizuojančiais Kristaus žaizdas) išsiuvinėtas palijus.

Kardinolas Angelo Sodano įteikė Šventajam Tėvui žvejo žiedą. Jame išgraviruotas tas pats žvejo simbolis kaip popiežiškajame antspaude. Benedikto XVI inauguracijos Mišiose pirmą kartą klusnumą pareiškė ne tik dvasininkai, pašvęstojo gyvenimo asmenys – trys kardinolai, vyskupas, kunigas, diakonas, vienuolės, – bet ir pasauliečiai – sutuoktinių pora ir du jaunuoliai.

Pagal Romos Bažnyčios tradiciją, išlikusią nepaisant Bažnyčių skilimo, Evangelija buvo giedama ir graikų kalba. Taip išreiškiama pirmąjį tūkstantmetį gyvavusi Bažnyčių vienybė.

Balandžio 24 d. popiežiaus Benedikto XVI inauguracijos Mišiose dalyvavo apie 350 tūkst. žmonių, tarp jų apie 200 valstybių bei vyriausybių vadovų. „Bažnyčia gyva. Bažnyčia jauna“, – sakė popiežius Benediktas XVI inauguracijos Mišiose (visą pamokslą tekstą žr. p. 2). Palyginti ilgą pamokslą daugiau kaip 30 kartų pertraukė tikinčiųjų plojimai. Po Mišių Benediktas XVI atviru papamobiliu važiavo pro džiūgaujancius žmones Šv. Petro aikštėje. Už jo sėdėjo jo sekretorius mons. Georgas Gänswinas ir ceremoniaras arkivyskupas Piero Marini. Popiežius važiavo skambant Johano Sebastijano Bacho tokatai ir fugai d-moll.

Popiežiaus Benedikto XVI biografija

Josephas Ratzingeris gimė 1927 metų balandžio 16 dieną Marktl am Inn gyvenvietėje, Altöttingo apskrityje, Passau vyskupijoje. Jo tėvas buvo žandarmerijos komisaras, kilęs iš neturtingos Žemutinės Bavarijos ūkininkų šeimos. Motina kilusi iš Rimstingo amatininkų šeimos, iki ištekėdama dirbo virėja. Paauglystės metus Josephas Ratzingeris praleido Traunsteine. Šiame nedideliame miestelyje prie Austrijos sienos, apie 30 kilometrų nuo Zalcburgo, jo krikščioniškasis, žmogiškasis ir kultūrinis ugdymas įgijo tai, ką vėliau jis pats pavadinė „mocartiškuoju elementu“. Jaunystėje jam teko patirti nacių režimo priešiško Katalikų Bažnyčiai apraiškų, matyti nacių, smurtaujančių prieš parapijos kleboną. Sulaukęs pilnametystės paskutiniaisiais II pasaulinio karo mėnesiais buvo pašauktas į karo tarnybą priešlėktuvinės gynybos pagalbinuose daliniuose.

Nuo 1946 iki 1951 metų studijavo filosofiją ir teologiją Freizingo aukštojoje mokykloje ir Miuncheno universitete. Baigęs studijas 1951 metų birželio 29 dieną J. Ratzingeris buvo iššventintas į kunigus, po to dirbo keliose Miuncheno parapijose. 1952–1954 m. dėstė Freizingo kunigų seminarijoje. 1953 m. apsigynė teologijos doktoratą tema „Dievo tauta ir Dievo namai šv. Augustino Bažnyčios doktrinoje“. 1954–1959 m. dėstė dogminę ir fundamentinę teologiją aukštojoje Freizingo filosofijos ir teologijos mokykloje. 1957 m. Miuncheno universitete apgynė habilitacinį darbą „Šv. Bonaventūro istorijos teologija“. 1959–1963 m. J. Ratzingeris buvo fundamentinės teologijos ordinarinis profesorius Bonos universitete. Po to – dogmatikos ir dogmų istorijos ordinarinis profesorius Miunsterio (1963–1966 m.), Tiubingeno (1966–1969 m.) ir Regensburgo (1969–1977 m.) universitetuose, 1976–1977 m. – Regensburgo universiteto viceprezidentas.

1962–1965 m. Kelno arkivyskupo kardinolo Josepho Fringso pakviestas kun. prof. J. Ratzingeris buvo oficialus Vatikano II Susirinkimo teologas (*peritus*). Dėl intensyvos akademinės veiklos jam būdavo patikimos atsakingos pareigos Vokietijos vyskupų konferencijos ir Tarptautinės teologinės komisijos struktūrose. 1976 m. kun. prof. J. Ratzingeriui buvo suteiktas popiežiškojo garbės prelado titulas.

1977 metų kovo 24 dieną popiežius Paulius VI J. Ratzingerį paskyrė Miuncheno ir Freizingo arkivyskupu. Gegužės 28 d. jis priėmė vyskupo šventimus. 1977 m. birželio 27 d. popiežius Paulius VI pakėlė arkivyskupą J. Ratzingerį kardinolu.

1981 m. lapkričio 25 d. popiežius Jonas Paulius II paskyrė kardinolą Josephą Ratzingerį Tikėjimo mokymo kongregacijos prefektu. Drauge jis tapo Popiežiškosios Biblijos komisijos ir Tarptautinės teologinės komisijos pirmininku. Nuo 1982 m. vasario 15 d. paliko Miuncheno ir Freizingo arkivyskupijos ganytojo pareigas. 1993 m.

balandžio 5 d. konsistorijoje popiežius Jonas Paulius II pakėlė jį į kardinolo vyskupo rangą, paskirdamas į suburbikarinę Velletri-Segni vyskupiją. 1998 m. lapkričio 6 d. jis buvo išrinktas Kardinolų kolegijos vicedekanu, o 2002 m. lapkričio 30 d. tapo jos dekanu. Ta proga popiežius Jonas Paulius II paskyrė kardinolui Josephui Ratzingeriui suburbikarinę Ostijos vyskupiją.

Dirbdamas Romos kurijoje kardinolas J. Ratzingeris ne tik vadovavo Tikėjimo mokymo kongregacijai, bet ir buvo kitų penkių popiežiškųjų kongregacijų narys: Rytų Bažnyčių, Dievo kulto ir sakramentų tvarkos, Vyskupų, Tautų evangelizavimo ir Katalikiškojo auklėjimo. Jis taip pat dirbo Vatikano valstybės sekretoriato santykių su valstybėmis sekcijoje. Dalyvavo Popiežiškosios krikščionių vienybės tarybos darbe. 1986–1992 m. vadovavo Popiežiškajai Katalikų Bažnyčios katekizmo rengimo komisijai, taip pat dirbo popiežiškosiame Lotynų Amerikos ir „Ecclesia Dei“ komisijose.

2001 m. popiežius Jonas Paulius II sveikino kardinolą J. Ratzingerį kunigystės 50-mečio proga, „pranašišškai“ primindamas šio jubiliejaus sutapimą su Šv. apaštalu Petro ir Pauliaus liturgine iškilme. 2005 m. kardinolui J. Ratzingeriui buvo pavesta parengti Koliziejuje einamo Kryžiaus kelio mąstymus. Tikinčiųjų atmintyje išliko popiežiaus Jono Pauliaus II, nebepajėgusio eiti, tačiau apsikabinusio kryžiu, vaizdas – „Kancios ikona“.

Balandžio 1 d., likus parai iki popiežiaus Jono Pauliaus II mirties, kardinolui J. Ratzingeriui buvo įteikta Subiako „Gyvybės ir šeimos“ fondo įsteigta Šv. Benedikto premija. Nuvykęs jis pasakė kalbą, dabar įgavusią naują prasmę: „Mums reikia tokių žmonių kaip Benediktas iš Nursijos, kad šiais išsiblašymo ir nuopuolio laikais, kai grimztama į kraštutinę vienatvę, perėjus būtina nuskaistinimą, pavyktų pakilti į šviesą“. Pasak jo, ant kalno įkurtasis miestas, Montecassino, iš griuvusių telkia jėgas naujam pasauliui kurti. Kardinolas palygino Benediktą su Abraomu: abu tapo „daugelio tautų tėvai“. Jis ragino siekti, kad „kultūrų griuvėsiuose“ Dievas taptų regimas.

Kai kurie kardinolo J. Ratzingerio veikalai, publikacijos bei dokumentai išversti į lietuvių kalbą (elektroniniu pavidalu žr. <http://www.lcn.lt/bl/news>). Platesnė bibliografija pateikiama Vokietijos vyskupų konferencijos interneto svetainėje (<http://www.deutsche-bischofskonferenz.de>). Tarp daugelio J. Ratzingerio parašytų veikalų paminėtina 1968 metais išleista paskaita apie apaštalų tikėjimo išpažinimą santrauka „Krikščionybės įvadas“ (lietuvių k. išleistas 1991 m.). 1985 m. išleista pokalbių su publicistu Vittorio Messori knyga apie tikėjimo padėtį. 1996 m. interviu su Peteriu Seewaldu forma išleistoje knygoje „Žemės druska“ apmąstoma krikščionybė ir Katalikų Bažnyčia tūkstantmečių sandūroje. 1997 m. kardinolas J. Ratzingeris paskelbė gyvenimo atsiminimus, apimdamas 1927–1977 m. laikotarpį.

Kardinolo Josepho Ratzingerio pamokslas per *Pro eligendo papa* Mišias Šv. Petro bazilikoje balandžio 18 d. prasidedant konklavai

Skaitiniai:

Iz 61, 1–3a. 6a. 8b–9

Ef 4, 11–16

Jn 15, 9–17

Šią didžios atsakomybės valandą su ypatingu dėmesiu išiklausykime į tai, ką Viešpats mums sako savo žodžiais. Norėčiau atrinkti iš trijų skaitinių tik tas vietas, kurios mus tokiu momentu kaip šis tiesiogiai liečia.

Pirmajame skaitinyje pateikiamas pranašiškas Mesijo paveikslas, visą savo reikšmę įgyjantis akimirksniu, kai Jėzus Nazareto sinagogoje tą tekstą perskaitęs taria: „Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai“ (Lk 4, 21). Šio pranašiško teksto šerdyje aptinkame žodžius, kurie, bent iš pirmo žvilgsnio, atrodo prieštarīgi. Kalbėdamas apie save, Mesijas sako, jog jis pasiūstas „skelbti Viešpaties malonės metų, mūsų Dievo atpildo dienos“ (Iz 61, 2). Kupini džiaugsmo girdime skelbiamus malonės metus: dieviškasis gailestingumas nustato ribą blogiui, kaip mums sakė Šventasis Tėvas. Jėzus Kristus savo asmeniu yra dieviškasis gailestingumas: sutikti Kristų reiškia sutikti Dievo gailestingumą. Kristaus užduotis tapo mūsų užduotimi kunigiškojo patepimo dėka; esame pašaukti skelbti – ne tik žodžiais, bet visu gyvenimu bei veiksmingais sakramentų ženklais – „Viešpaties malonės metus“. Bet ką Izaijas nori pasakyti skelbdamas „Dievo atpildo dieną“? Jėzus, skaitydamas šį pranašišką tekstą Nazarete, šių žodžių neištarė – jis užbaigė paskelbdamas Viešpaties malonės metus. Gal tai ir buvo pasipiktinimo, kilusio po jo pamokslo, priežastis? Mes nežinome. Kad ir kaip būtų, Viešpats autentiškai pakomentavo šiuos žodžius savo mirtimi ant kryžiaus. „Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus...“, – sako šventasis Petras (1 Pt 2, 24). O šv. Paulius galatams rašo: „Kristus mus atpirkio iš įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: *Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio*. Šitaip įvyko, idant per Kristų Jėzų pagonims atitektų Abraomo palaiminimas, ir mes tikėjimu gautume pažadėtąją Dvasią“ (Gal 3, 13–14).

Kristaus gailestingumas nėra pigi malonė, jis nesupo- nuoja blogio subanalizavimą. Kristus savo kūne bei sieloje neša visą blogio našta, jo visą griaujamąją jėgą. Jis sudegina ir perkeičia blogį savo kančia savo kenčiančios meilės ugnyje. Velykų slėpinyje, mirusiam ir prisikėlusiam Kristuje, atpildo diena ir malonės metai sutampa. Štai Dievo atpildas: Sūnaus asmenyje jis pats kenčia už mus. Juo labiau esame paliečiami Viešpaties

gailestingumo, juo labiau solidarizuojamės su jo kančia – tampame pasirengę savo kūne papildyti, „ko dar trūksta Kristaus vargams“ (Kol 1, 24).

Pereikime prie antrojo skaitinio, prie Laiško efeziečiams. Čia iš esmės kalbama apie tris dalykus: pirmiausia apie tarnybas ir charizmas Bažnyčioje kaip prisikėlusio ir į dangų išengusio Viešpaties dovanas; po to apie tikėjimo brendimą ir Dievo Sūnaus pažinimą kaip vienybės Kristaus kūne sąlygą bei turinį; ir galiausiai apie bendrą dalyvavimą Kristaus kūno augime, tai yra pasaulio perkeitime esant bendrystėje su Viešpačiu.

Pasigilinkime tik į du punktus. Pirmasis yra kelias „Kristaus brandos“ link, kaip supaprastinant sakoma itališkame tekste. Remdamiesi graikiškuoju tekstu, turėtume tiksliau kalbėti apie „Kristaus pilnatvės amžiaus saiką“, kuri pasiekti esame pašaukti, idant tikrai būtume suaugę tikėjimu. Neturime likti maži vaikai tikėjimu. O ką reiškia būti vaiku tikėjimu? Šventasis Paulius atsako: tai reiškia būti siūbuojamam bei nešiojamam „bet kokio mokymo vėjelio“ (Ef 4, 14). Itin aktualus apibūdinimas!

Kiek daug tikėjimo mokymų pažinome per praėjusius dešimtmečius, kiek daug ideologinių pakraipų ir kiek daug mąstysenų... Nedidelė daugybės krikščionių mąstymo valtelė neretai būdavo šių bangų užliejama bei nešiojama nuo vieno kraštutinumo prie kito: nuo marksizmo prie liberalizmo, iki pat libertinizmo; nuo kolektyvizmo prie radikalaus individualizmo; nuo ateizmo prie migloto religinio misticizmo; nuo agnosticizmo prie sinkretizmo ir taip toliau. Kasdien gimsta naujos sektos ir tikrove virsta tai, ką šventasis Paulius sakė apie žmonių apgaulę (plg. Ef 4, 14). Aiškaus tikėjimo pagal Bažnyčios Išpažinimą turėjimas dažnai įvardijamas kaip fundamentalizmas. Tuo tarpu reliatyvizmas, kai blaškomasi nuo vieno tikėjimo mokymo prie kito, atrodo kaip vienintelė šiandienų laikų madą atitinkanti laikysena. Taip randasi reliatyvizmo diktatūra, nieko nepripažįstanti kaip galutinio ir paskutiniu visų daiktų matu laikanti tik savo Aš ir jo įgeidžius.

Tačiau mes turime kitą matą: Dievo Sūnų, tikrąjį žmogų. Jis yra tikrojo humanizmo matas. „Suaugęs“ tikėjimas nėra nešamas mados ir paskutinių naujovių bangų; suaugęs ir brandus tikėjimas giliai šaknijasi draugystėje su Kristumi. Ir būtent ta draugystė atveria mus tam, kas gera, bei teikia kriterijų, leidžiančių skirti tai, kas teisinga ir klaidinga, apgaulę nuo tiesos. Tokiam suaugusiam tikėjimui turime leisti bręsti, tokio tikėjimo link turime vesti Kristaus kaimenę. Būtent toks tikėjimas – tikrai tikėjimas – steigia vienybę ir tikrove tampa meile. Kaip priešpriešą nuolatiniams blaškymuisi tų, kurie kaip maži vaikai yra siūbuojami bangų, šventasis Paulius pateikia mums gražų pasakymą kaip pagrindinę krikščioniškosios egzistencijos formulę – įgyvendinti tiesą su meile. Kristuje tiesa ir meilė sutampa. Mūsų

gyvenimas remiasi tiesa ir meile tiek, kiek priartėjame prie Kristaus. Meilė be tiesos būtų akla; tiesa be meilės būtų it „skambantys cimbolai“ (1 Kor 13, 1).

Dabar pereikime prie Evangelijos, iš kurios turtų norėčiau paimti tik dvi nedideles pastabas. Viešpats adresuota mums šiuos nuostabius žodžius: „Jau nebevadinu jūsų tarnais... Jus aš draugais vadinu“ (Jn 15, 15). Kaip dažnai jaučiamės – ir pagristai, – jog esame tik nenaudingi tarnai (plg. Lk 17, 10). Ir nepaisydamas to, Viešpats vadina mus draugais, padaro mus savo draugais, dovanoja savo draugystę. Viešpats apibūdina draugystę dvejopai. Tarp draugų nėra paslapčių: Kristus pasako mums visa, ką išgirsta iš Tėvo; jis dovanoja mums visą savo pasitikėjimą, o su pasitikėjimu – ir savo pažinimą. Jis atskleidžia jo veidą, jo širdį, parodo mums jo švelnumą, karštą meilę ligi pat kryžiaus kvailystės. Jis patiki mums save, suteikia mums galią kartu su juo tarti: „Tai yra mano kūnas...“, „išrišu tave...“. Jis patiki mums savo kūną, Bažnyčią. Mūsų silpnai dvasiai, mūsų silpnoms rankoms jis patiki savo tiesą – Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios slėpinį; Dievo, kuris „taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų“ (Jn 3, 16), slėpinį. Jis padarė mus savo draugais – ir kaip mes į tai atsakome?

Antrasis elementas, kuriuo Jėzus apibūdina draugystę, yra valios bendrystė. „*Idem velle – idem nolle*“ jau romėnams buvo draugystės apibrėžimas. „Jūs būsite mano draugai, jei darysite, ką jums įsakau“ (Jn 15, 14). Draugystė su Kristumi sutampa su tai, kas išreiškiamą trečiajame „Tėve mūsų“ prašyme: „Teesie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“. Getsemanės valandą Jėzus mūsų maištingą žmogišką valią pavertė dieviškąja valia, ją atitinkančia ir su ja vieninga. Jis iškentėjo visą mūsų autonomijos dramą – ir, mūsų valią įdėdamas į Dievo rankas, dovanojo mums tikrąją laisvę: „Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu“ (Mt 26, 39). Šioje valios bendrystėje tikrove tampa mūsų atpirkimas: būti Jėzaus draugais – tapti Dievo draugais. Juo labiau mylime Jėzų ir juo labiau jį pažįstame, juo didesnė mūsų tikroji laisvė, juo didesnis buvimo atpirktam džiaugsmas. Dėkui, Jėzau, už tavo draugystę!

Kitas Evangelijos elementas, kurį norėčiau paminėti, yra Jėzaus kalba apie vaisių davimą: „Aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų“ (Jn 15, 16). Čia atsiskleidžia krikščionio, apaštalo egzistencijos dinamika: Aš jus išsirinkau, kad eitumėte... Turime būti gaivinami šventojo nerimo – nerimo, skatinančio visiems nešti tikėjimo, draugystės su Kristumi dovaną. Meilė, Dievo draugystė iš tiesų mums duota, kad pasiektų kitus. Gavome tikėjimą, kad dovanotume jį kitiems, – esame kunigai, kad tarnautume kitiems. Ir turime nešti išliekančius vaisius. Visi žmonės trokšta palikti išliekančių pėdsaką. Tačiau kas išlieka? Ne pinigai. Neišlieka ir pastatai, taip pat nė knygos. Po tam tikro trumpesnio ar ilgesnio

laiko visi šie daiktai išnyksta. Vienintelis dalykas, kuris išlieka amžinai, yra žmogaus siela, amžinybei Dievo sukurtas žmogus. Todėl išliekantis vaisius yra tas, kurį pasėjome žmogaus sielose, – meilė, pažinimas, širdį sujaudinti įstengiantis veiksmas, džiaugimusi Viešpačiu sielą atveriantis žodis. Tad eikime ir prašykime Viešpatį, kad jis mums padėtų duoti vaisių – išliekančių vaisių. Tikrai taip žemė iš ašarų slėnio virs Dievo sodu.

Galiausiai dar kartą grįžkime prie Laiško efeziečiams. Laiške 69 psalmės žodžiais sakoma: jis „davė žmonėms dovanų“ (Ef 4, 8). Dovanas dalija nugalėtojas. O šios dovanos yra apaštalai, pranašai, evangelistai, ganytojai ir mokytojai. Mūsų tarnyba yra Kristaus dovaną žmonėms, idant būtų statydinamas jo kūnas – naujas pasaulis. Šitaip vykdykime savo tarnybą – kaip Kristaus dovaną žmonėms! Tačiau šią valandą pirmiausia karštai melskime Viešpatį, kad jis po didžios dovanos, kokia buvo popiežius Jonas Paulius II, mums vėl dovanotų ganytoją pagal savo širdį, ganytoją, kuris mus vestų Kristaus pažinimo, jo meilės, tikrojo džiaugsmo link. Amen.

Lietuvos vyskupų ir tikinčiųjų sveikinimas

Jo Šventenybei
Popiežiui Benediktui XVI

Šventasis Tėve,

Su dideliu džiaugsmu ir dėkingumu Dievui, drauge su Visuotine Kristaus Bažnyčia sutikome šventojo Petro Bazilikos varpų palydėtą žinią, kad Šventosios Dvasios veikimu Kardinolų Kolegija išrinko Jus Kristaus Kaimenės Ganytoju ir šventojo Petro įpėdiniu.

Daugelį dešimtmečių eję kryžiaus kančios keliu, Viešpaties apdovanoti daugybe malonių ir patyrę Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II begalinį gerumą, mes, Lietuvos vyskupai ir tikintieji, su meile ir sūnišku atsidavimu reiškiamo Jums pagarbą ir klusnumą.

Jūsų ištikimybė Kristaus Evangelijai, pasišventęs atsidavimas Bažnyčiai yra tikėjimo, vilties ir meilės ženklas Petro laivui bei visiems geros valios žmonėms.

Jums patikėta šventojo Petro tarnystė saugiai ir užtikrintai ves Bažnyčią, ir Kristaus kryžiaus galybė bei Velykų Slėpinys taps gyvąja Eucharistija mūsų dienų pasaulyje.

Jūsų maldoms pavedame Kristaus kaimenę Lietuvoje.

Meldžiamės už Jus. Meldžiamės su Jumis.

Jonas Paulius II

Žinia 39-osios pasaulinės visuomenės komunikavimo priemonių dienos proga

Visuomenės komunikavimo priemonės tautų tarpusavio supratimo tarnyboje

1. Šv. Jokūbo laiške skaitome: „Iš tų pačių lūpų plaukia ir laiminimas, ir prakeikimas. Bet taip, mano broliai, neturi būti“ (Jok 3, 10). Šventajame Rašte primename, kad žodžiams būdinga ypatinga jėga, ir jie gali žmones vienyti arba skirti, megzdami draugystės saitus arba žadinti priešišumą.

Tai ne tik galioja žodžiams, vieno asmens sakomiems kitam, bet ir tinka visų lygių komunikavimui. *Šiuolaikinė technologija teikia mums pavyzdžio neturinčių galimybių tiesai apie mūsų išgelbėjimą Jėzuje Kristuje sleisti ir darnai bei susitaikinimui skatinti*. Tačiau netikęs naudojimas ja gali padaryti nesuskaičiuojamos žalos, duodamas pradžia nesusipratimams, prietarams ir konfliktams. 2005 m. Pasaulinei visuomenės komunikavimo priemonių diena parinkta tema „Visuomenės komunikavimo priemonės tautų tarpusavio supratimo tarnyboje“ iškelia aikštėn neatidėliotiną užduotį – skatinti žmonių šeimos vienybę tinkamai naudojantis šiais didžiuliais ištekliais.

2. Svarbus būdas to siekti yra švietimas. Komunikavimo priemonės gali informuoti milijardus žmonių apie kitas pasaulio dalis ir kitas kultūras. Jos pagrįstai vadinamos pirmutiniu šiuolaikinės epochos areopagu, „pagrindiniu informacijos bei ugdymo įrankiu, individualios, šeiminės ir socialinės elgsenos vadovu bei įkvėpėju“ (*Redemptoris missio*, 37). Tikslus žinojimas skatina supratimą, išsklaido prietarus ir žadina troškimą daugiau pasimokyti. Ypač vaizdams būdinga galia perteikti ilgalaikius išpūdžius ir formuoti tam tikrą elgesį. Vaizdai moko žmones, kaip jie turėtų vertinti kitų grupių ir tautų narius, subtiliai įtaigodami, ar jie laikytini draugais ar priešais, sąjungininkais ar potencialiais priešininkais.

Vaizduojant kitus kaip priešus, sėjamos konfliktų, nesunkiai galinčių virsti smurtu, karu ar net genocidu, sėklos. Užtuot statydinusios vienybę ir tarpusavio supratimą, komunikavimo priemonės gali juodinti kitas visuomenines, etnines, religines grupes, kurstydamos baimę ir neapykantą. Atsakingiesiems už to, kas perteikiama per komunikavimo priemones, stilių ir turinį tenka rimta pareiga garantuoti, kad to neįvyktų. Kita vertus, komunikavimo priemonės turi didžiulį potencialą skatinti tarp tautų taiką ir tiesti dialogo tiltus, pertraukdamos fatališką smurto, priespaudos ir naujo smurto, šiandien taip paplitusio, ratą. Anot šv. Pauliaus, kurio žodžiais remiasi šių metų Pasaulinė visuomenės komunikavimo priemonių diena: „Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta gerumu“ (*Rom 12, 21*).

3. Toks indėlis, kuriuo prisidedama prie taikos įgyvendinimo, yra vienas iš būdų komunikavimo priemonėms burti tautas; kitas būdas – komunikavimo priemonių įtaka sparčiai telkiant pagalbą gamtos katastrofų ištiktiems žmonėms. Buvo didelė paguoda matyti, kaip sparčiai tarptautinė bendrija atsiliesė į neseniai įvykusią *cunamio* sukeltą nelaimę, pareikalavusią nesuskaičiuojamų aukų. Sparta, kuria šiandien sklinda naujienos, aiškiai didina galimybes laiku imtis praktinių priemonių didžiausiai galimai paramai suteikti. Taip komunikavimo priemonės gali padaryti nepaprastai daug gera.

4. Vatikano II Susirinkimas mums priminė: „Deramam naudojimuisi šiomis priemonėmis būtina, kad visi, kurie jomis naudojasi, būtų susipažinę su moralės normomis ir jų tvirtai laikytusi“ (*Inter mirifica*, 4).

Pagrindinis etinis principas yra štai šis: „Žmogus ir žmonių bendruomenė yra visuomenės komunikavimo priemonių naudojimo tikslas ir matas; komunikuoti turėtų žmogus su žmogumi, ir tai turėtų tarnauti visapusiškam žmogaus vystymuisi“ (*Visuomenės komunikavimo etika*, 21). Pirmiausia patys komunikuotojai turėtų savo gyvenime praktikuoti vertybes bei elgsenas, kurias norėtų perteikti kitiems. Ypač reikalinga išsipareigoti bendrajam gėriui – gėriui, kurio neriboja siauri tam tikros grupės ar tautos interesai, bet kuris aprėpia visų poreikius ir interesus, visos žmonių šeimos gerovę (plg. *Pacem in terris*, 132). *Komunikuotojai turi galimybę skatinti tikrąją gyvybės kultūrą, atsisakydami dalyvauti suokalbyje prieš gyvybę* (plg. *Evangelium vitae*, 17), ir perteikti tiesą apie kiekvieno žmogaus vertingumą ir kilnumą.

5. Viso komunikavimo modelis ir pavyzdys aptinkamas pačiame Dievo Žodyje. „Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, o dabar dienų pabaigoje jis prabilo į mus per Sūnų“ (*Žyd 1, 1*). Išikūnijęs Žodis įsteigė naują sandorą tarp Dievo ir jo tautos – sandorą, suvienijančią mus vieną su kitu į bendruomenę. „Jis yra mūsų sutaukinimas, iš abejų padaręs viena, sugriovęs viduryje stovinčią pertvarą, savo kūnu panaikinęs priešybę“ (*Ef 2, 14*).

Šią Pasaulinę visuomenės komunikavimo dieną meldžiu, kad komunikavimo priemonėse besidarbuojantys vyrai ir moterys sugriautų mūsų pasaulyje stovinčias sienas, skiriančias vieną nuo kitos tautos bei nacijas ir skatinančias nesupratingumą bei nepasitikėjimą; kad jie mokėtų pasinaudoti turimais ištekliais draugystės ir meilės saitams, kurie yra aiškūs Dievo karalystės pradžios žemėje ženklai, stiprinti.

Vatikanas, 2005 m. sausio 24 d.,
Šv. Pranciškaus Salezo šventė

Jaunimo dienos Kupiškėje

Kovo 28-ąją, antrąją Velykų dieną, Kupiškėje vyko dekanato Jaunimo dienos, kuriose dalyvavo apie tūkstantis jaunuolių iš Stuokos-Gucevičiaus gimnazijos ir kitų mokyklų. Svečius pasitiko jaunimas ir miesto valdžia miesto aikštėje, iš kur visi eisena patraukė į bažnyčią. Čia prieangyje reikėjo palikti po margutį. Šv. Mišias jaunimui aukėjo Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas ir vikaras Gediminas Jankūnas. Per pamokslą vyskupas plėtojo savo velykinę temą „Nebijokite“. Ganytojas priminė susirinkusiems jaunuoliams, jog tvirtai laikydamiesi savo tikėjimo ir moralės principų jie tarnauja prisikėlimui.

Po šv. Mišių vėl visi eisena ėjo į Kultūros centrą, kur jaunimo laukė kareiviška košė ir nuotaikinga programa. Po koncerto Jaunimo dienų dalyviai apžiūrėjo lietuviškų velykinių atvirukų, verbų ir margučių parodą. Ekspozicijoje puikavosi ir Šimonio gražintų margučių raštai. Po to Kupiškio gimnazistai parodė spektaklį „Keistuolis iš Lamanšo“.

-kad-

Seminaras mokytojams

Balandžio 1–3 d. Nacionalinė katalikiškųjų mokyklų asociacija (NKMA) Kulautuvos jėzuitų rekolekcijų namuose surengė seminarą mokytojams „Mokytojo pašaukimas ir tarnystė“. Seminare dalyvavo 23 įvairių dalykų mokytojai iš Alytaus šv. Benedikto vidurinės mokyklos, Klaipėdos P. Mašiotų vidurinės mokyklos, Rietavo „Aušros“ katalikiškosios vidurinės mokyklos, Kauno „Ažuolo“ vidurinės mokyklos, Kauno pradinės mokyklos-darželio „Šviesa“.

Seminaro metu nagrinėtos įvairios temos. Temoje „Jėzus kaip mokytojas“ buvo mokomasi iš Jėzaus bendravimo su žmonėmis, nagrinėjamas pasakojimas apie Jėzų ir samarietę. Antroje temoje „Savęs įvaizdis“ svarstyta, kokius mokytojus mato kolegos, mokiniai, koks yra mokytojas ir žmogus. NKMA pirmininkas Kauno jėzuitų gimnazijos direktorius kun. Gintaras Vitkus SJ pabrėžė Dievo įvaizdžio svarbą kiekvienam asmeniškai ir bendraujant su kitais. NKMA administratorė Renata Stankauskaitė dalijosi mintimis apie asmeninės maldos reikšmę. Apie mokytoją kaip lyderį bei

Konferencija „Šeima – ateities visuomenės pagrindas“

Balandžio 9 d. Panevėžio savivaldybės salėje buvo surengta mokslinė konferencija „Šeima – ateities visuomenės pagrindas“, kurioje dalyvavo Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, Panevėžio meras Vitas Matuzas, išsamius pranešimus per tris plenarinius posėdžius skaitė 11 pranešėjų, jų klausėsi apie 230 žmonių iš Panevėžio ir kitų Lietuvos miestų. Konferencija truko ištisą dieną.

Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, konferenciją pradėjęs malda, kalbėjo apie tėvo vaidmenį šeimoje, remdamasis savo tėvo pavyzdžiu, kuris išugdė pagarbą maldai ir Dievui.

Konferencijos dalyvius pasveikinęs ir atkreipęs dėmesį, kad į konferenciją susirinko daugiausia moterys, Panevėžio meras Vitas Matuzas ragino vyrus, taip pat ir valdžios atstovus aktyviau dalyvauti panašiuose renginiuose. Jis daugiausia dėmesio skyrė materialiniam šeimų pagrindui.

Pirmajame plenariniame posėdyje „Atvirumas meilei ir tiesai“ kun. prof. hab. dr. Kazimieras Meilius kalbėjo apie konkubinato iššūkius tradicinei šeimai. Jis nubrėžė aiškią takoskyrą tarp gyvenančių kartu dviejų žmonių be santuokos – konkubinate ir susituokusiujų. Kalbėta apie privilegijas, pareigas, teisės ir įsipareigojimus. Pasak prelegento, tiesa yra ta, kad gyvenimo kartu ne santuokoje pasirinkimas tampa ne individualia saviraiška, siekiančia apginti savo autonomiją, bet paties savęs ir kitų apgaule, kai manoma, kad nesudarę santuokos žmonės taps mažiau pažeidžiami.

Med. doc. dr. Alina Šaulauskienė savo pranešime pabrėžė, kad šeimos krizė yra vienas svarbiausių mirties kultūros ženklų, glaudžiai susijęs su kitomis mirties kultūros apraiškomis: gyventojų mažėjimu, abortų gausa, piktnaudžiavimu prenatalinėmis technologijomis (neleistiniais eksperimentais su žmogaus embrionais), eutanazijos pavojumi, moralės kritimu, vilties praradimu, depresija. Pasak prelegentės, visuomenės civilizacijos ateitis priklauso nuo teisingos žmogaus gyvybės sampratos ir jos apsaugos pamatinėje žmonijos sandaros grandinėje – šeimoje.

Gyd. Danielius Serapinas akcentavo prenatalinės raidos, t. y. naujos gyvybės vystymosi iki gimimo, svarbą. Pasak paskaitininko, aptariant naujai atsiradusius pavojus, šiandien opiausiu pavojumi žmogaus gyvybei vis dėlto išlieka tiesioginis prigimtinės žmogaus teisės į gyvybę paneigimas – pradėto vaiko sunaikinimas, o kartais net ir vien tik mintys apie aborto galimybę. Buvo pateikta šurpą kelianti statistika – pasaulyje atliekama 55 milijonai abortų per metus, vien Rusijoje – 3 milijonai per metus. Lietuvoje nuo 1995 m. abortų sumažėjo iki 3,5 karto. Tačiau reikia neužmiršti, kad ir gimdymų sumažėjo apie 2 kartus, kad mažėja gyventojų skaičius. 2003 m. Lietuvoje įvykdyta 11 500 abortų. Tai vienas didžiausių skaičių Europoje.

Antrajame plenariniame posėdyje „Jaunimo rengimas šeimai“ prof. teol. lic. Gintautas Vaitoška, kalbėjęs apie vaikinų rengimą tėvystei, teigė, kad dviejų sąvokų – galimybės tapti tėvu ir ištikimybės būsimajai sutuoktinei – įsisąmoninimas gali atlikti pagrindinį vaidmenį padedant vaikinui išlikti skaisčiam ir sukurti tvirtą santuoką.

Dokt. Birutė Obelenienė, 4 vaikų motina, dalijosi mintimis apie merginų rengimą motinystei, apie jų pasaulėžiūros formavimą. Čia svarbus valios ugdyimas, tėvo vaidmuo, geri tėvų tarpusavio santykiai, nuostatų, kad vaisingumas, nėštumas, vaikas – gėris, kad abi lytys vienodai vertingos, įdiegimas. Labai svarbus ugdytojų uždavinys atskleisti merginai tikrąsias vertybes ir priešpriešinti jas kuriamai laisvės iliuzijai. Pranešime akcentuotas aiškių strategijų jaunimo rengimo šeimai srityje trūkumas Lietuvos švietimo politikoje.

Kun. prof. habil. dr. Andrius Narbekovas gilinosi į temą „Santuokos esmė – savęs dovanojimas vienas kitam“. Prelegentas rėmėsi Vatikano II Susirinki-

mo dokumento *Gaudium et spes* mintimis apie visišką savęs dovanojimą, kuris įmanomas tik šeimoje ir apima tris prasmes: santuokinį sutikimą, su-tuoktinių meilę ir santuokinį aktą.

Dr. Eimanto Švedas pranešime „Kontracepcija ir jaunimo sveikata“ ap-žvelgė mokslinius duomenis apie tai, kaip tarp jaunimo populiarinami kontracepcijos – hormoninės bei barjerinės – būdai atsiliepia jaunimo sveikatai. Medicininės statistikos duomenimis, tose Europos šalyse, kurio-se priimti liberalūs įstatymai, garantuojantys nemokamą ir laisvą priėjimą prie hormoninių preparatų, paauglių nėštumų daugėja, taip pat yra daugybė kontraceptikų šalutinių neigiamų poveikių – negimdiniai nėštumai, in-fekcijos, kraujagyslių ligos, didesnė insulto rizika, krešumo sistemos kom-plikacijos, ŽIV. O kontraceptinių priemonių sukuriama saugumo iliuzija sudaro prielaidas neatsakingam ir rizikingam jauno žmogaus elgesiui.

Gyd. Virgilijus Rudzinskas perdavė gerą žinią šeimoms apie natūralų šeimos planavimą, kuri taikant galima nėštumą planuoti ar jo išvengti derinant priėmimą moters organizmo pokyčių. Šis metodas nekenksmingas. Leidybos ir informacijos centras „Už gyvybę“ rengia natūralaus šeimos planavimo specialistus – konsultantus, kurių dauguma dirba šeimos cen-truose, kur sužadėtiniai rengiami santuokai.

Trečiajame plenariniame posėdyje „Šeima ir šiandieniniai iššūkiai“ kun. dr. Robertas Pukenis kalbėjo apie šeimos globą teisiniu požiūriu. Prele-gentas supažindino su šeimos situacija šiandien, kai Lietuvoje yra apie 60 proc. išsiskyrusių šeimų, negu gimstamumas didesnis mirštamumas, jau-nimas emigruoja. Nors Lietuvos Respublikos Konstitucijos 38 straipsnyje teigiama, kad „šeima yra visuomenės ir valstybės pagrindas. Valstybė saugo ir globoja šeimą, motinystę, tėvystę ir valstybę“, valstybė neturi pakankamai lėšų šeimoms remti. „Mūsų politikai privalo apginti tradicinės šeimos modelį, vaiko gyvybę, akla nesekdami kai kurių Europos Sąjun-gos valstybių bandymais“, – sakė prelegentas. Kun. Robertas Pukenis nu-brėžė šeimos ateities viziją: Bažnyčia per du tūkstančius metų sukaupe genialiausią šeimos židinio saugojimo patirtį. Ji turi priemonių, padedan-čių nugalėti šeimoje kylančius sunkumus, atnaujinti meilę.

Dokt. Lionės Lapinskienės pranešime „Šeimos vertybės lietuvių tautosakos rinkimo programose XX a. pr.“ daugiausia dėmesio skirta 1925 m. pasiro-džiusiai P. Būtėno sudarytai Lietuvos tautotyros žinių ir seniųjų rinkimo programai, kurioje stengiamasi perteikti lietuvių tautos požiūrį į didžiausią visuomenės turtą – šeimą ir akcentuoti svarbiausias jos vertybes.

Lietuvos šeimos centro direktorė Violela Valantiejutė, kalbėjusi apie šei-mos vertybes postmodernioje visuomenėje, atskleidė galimus pavojus šei-mai, kylančius iš žiniasklaidos siūlomo jos modelio, apžvelgė, kaip politi-kai suvokia šeimos problemas ir koks turėtų būti šeimos atsakas.

Pasibaigus pranešimams atsakyta į klausimus, kurių gavo visi pranešėjai. Konferenciją apibendrino jos pirmininkas prel. doc. dr. Vytautas Vaičiūnas OFS. Jo manymu, ši mokslinė konferencija kartu buvusi ir vidinės maldos konferencija, kad tas blogis, apie kurį buvo kalbėta, neberastų vietos visuome-nėje. Konferencijos pirmininkas padėjo vienai iš pagrindinių šio renginio organizatorių – Panevėžio šeimos centro vadovei Jūratei Šaumanienei. Pane-vėžio vyskupas Jonas Kauneckas užbaigė konferenciją visus palaimindamas. -lk-

Apibendrinta „Atgaivink“ programos patirtis

Balandžio 9 d. Kaune vyko pirmasis respublikinis parapijų, vykdančių ar vykdančių programą „Atgaivink“, suvažiavimas. Jo tikslas – peržvelgti septynerių metų patirtį ir numatyti ateities gaires. Lietuvoje programą „At-gaivink“ pirmosios parapijos pradėjo 1998 m. Suvažiavime dalyvavo Kau-

lyderių tipus Šv. Rašte kalbėjo NKMA programų koordinatore ir jėzuitų gim-nazijos tikybos mokytoja s. Gražina Dapšauskytė. Teol. lic. Agnė Ivaške-vičiūtė padėjo gilintis į Jėzaus peda-gogiką, o Jėzuitų gimnazijos direkto-rius pavaduotoja mokytoja metodi-ninkė Renata Greimaitė gvildeno te-mą „Mokytojas katalikiškoje mokyk-loje kaip auklėtojas“.

Mokytojai seminaro metu ne tik gavo teorinių ir praktinių žinių, dirbo gru-pėse, bet ir turėjo laiko asmeninei re-fleksijai, galėjo pabendrauti tarpusa-vyje. Seminaras baigėsi sekmdienį Eucharistijos šventimu, kuriam vado-vavo gimnazijos kapelionas kun. Ar-tūras Sederevičius SJ.

-sgd-

Seminaras katalikiškųjų mokyklų vadovams

Balandžio 13–15 d. Kulautuvos jėzui-tų rekolekcijų namuose katalikiškųjų mokyklų vadovams ir administracijai buvo surengtas seminaras „Švietimo vizija. Mokymosi kultūra. Mokyklos vys-tymasis: mokyklinis planavimas“. Se-minarą vedė švietimo mokslų profeso-rius ir garbės dekanas Glasgovo (Ško-tija) universitete Bartas McGettrickas.

Seminaras buvo skirtas katalikiškųjų mokyklų vadovams siekiant padėti jiems įsigilinti į katalikiškąjį švietimo matmenį, susipažinti su katalikiško-sios mokyklos ugdymo planavimu ir komunikacija. Jame kalbėta apie dva-sinį personalo ugdymą mokykloje, gvildenta mokymosi kultūra, mokymo ir mokymosi politika. Daug dėmesio skirta katalikiškam mokykliniam pla-navimui, mokyklos etoso ir klimato kū-rimui, personalo ir asmeninių vado-vavimo savybių ugdymui.

Seminare dalyvavo 22 mokyklų va-dovai bei administracijos atstovai iš Alytaus šv. Benedikto vidurinės mo-kyklos, Klaipėdos P. Mašioti viduri-nės mokyklos, Panevėžio vysk. K. Paltaroko vidurinės mokyklos, Pane-vėžio Margaritos Rimkevičaitės tech-nologinės mokyklos, Rietavo „Auš-ros“ katalikiškosios vidurinės mokyk-los, Kauno „Ažuolo“ vidurinės mokyk-los, Kauno jėzuitų gimnazijos, Kau-no Mato Šalčiaus vidurinės mokyk-los, VŠĮ Kauno paslaugų verslo dar-buotojų profesinio rengimo centro, Kauno pradinės mokyklos-darželio „Šviesa“, Kauno katalikiškos krypties

75-to lopšelio-darželio, Vilniaus jėzuitų gimnazijos.

-sgp-

Jaunimo rekolekcijos

Balandžio 1–3 d. Vilniuje, Trinapolyje, Šv. Jono kongregacijos broliai organizavo 17–35 metų amžiaus jaunimui rekolekcijas „Mes atvykome jo pagarbinti“, kuriose dalyvauti ypač raginti tie jaunuoliai, kurie rengiasi vykti į Pasaulio jaunimo dienas Kelne. Šiose rekolekcijose dalyvavo ir Kaišiadorių vyskupijos jaunimas iš Aukštadvario, Daugų, Jiezno, Žaslių ir Žiez marių parapijų.

Per mokymus tėvas Elijas kalbėjo apie Dievo teisingumą ir gailėstingumą bei akcentavo Dievo garbinimą. Šios rekolekcijos sutapo su Dievo Gailėstingumo liturgine iškilme, todėl tėvas Pranciškus Ksaveras supažindino su šv. Faustinos gyvenimu. Rekolekcijų dalyviai kartu kalbėjo Dievo gailėstingumo vainikėli. Šeštadienio popietę vilniečiai supažindino su Vilniaus Kalvarijų Kryžiaus kelio koplytėlių istorija. Vakare iki 24 val. vyko Švč. Sakramento adoracija, kurios metu sužinojė apie Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II mirtį rekolekcijų dalyviai kartu meldėsi.

Sekmadienį jaunuoliai ėjo į piligriminį žygį nuo Trinapolio iki Šv. Jono vienuolyno. Kelyje buvo kalbamas Dievo gailėstingumo vainikėlis už popiežių, Bažnyčią, pašaukimus, šeimas. Piligriminį žygį vainikavo šv. Mišios. Joms pasibaigus dalytasi per rekolekcijas tylos metu išgyventomis mintimis ir jausmais. Pasistiprinę ir pailsėję rekolekcijų dalyviai susitiko koplyčioje pasiklausti tėvo Elijo minčių apie Dievo garbinimą, pusvalandį adoravo Švenčiausiąjį Sakramentą. Po to jaunuoliai apsilankė prie šv. Faustinos namelio, kuriame ji patyrė regėjimus. Rekolekcijos pasibaigė tėvo Elijo palaiminimu.

-is-

Renginiai Pal. J. Matulaičio vienuolyne Kaune

Balandžio 10 d. Kauno pal. Jurgio Matulaičio ateitininkų kuopa Palaimintojo J. Matulaičio vienuolyne Kaune paminėjo prozininko, istoriko vysk. Motiejaus Valančiaus mirties 130-ąsias metines (1801–1875). Ta proga Maironio lietuvių literatūros muziejaus mokslinė

no arkivyskupijos generalvikaras vyskupas Jonas Ivanauskas, Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, Vilkaviškio vyskupijos generalvikaras kun. Arūnas Poniškaitis ir keletas aktyvių klebonų bei vikarų.

Susirinkusiuosius Kauno arkivyskupo Sigitto Tamkevičiaus vardu pasveikino vyskupas Jonas Ivanauskas. Tardamas išanginį žodį jis akcentavo, jog programą galima statydingai tik ant Dievo, bei palinkėjo remtis tikrai giliu maldingumu ir skaityti laiko ženklus.

Pirmojoje konferencijoje „Eucharistijos metai – bendruomeninis šventimas“ kun. Artūras Kazlauskas kalbėjo apie Eucharistijos šventimą. Jis atkreipė dėmesį, jog tikėjimas įmanomas tik tada, kai esame drauge su kitais. Pasak jo, susirinkę švęsti Eucharistiją turime užmiršti save ir prisiminti, kad šalia yra kitas žmogus. Šv. Mišių metu negalima elgtis kaip kam patinka. Nebranginame Eucharistijos kaip vienybės valandos, kai dėl savo prietarų ar pamaldumo atskiriame save nuo bendruomenės. Eucharistija yra krikščioniškojo gyvenimo mokykla, čia klausomės Dievo žodžio ir mokomės būti sulaužomi. Kristus Eucharistijos šventimo metu savo tautą moko, duoda jai naują įsakymą vienas kitą mylėti.

Antrojoje konferencijoje „Atgaivink“ reikšmę parapijos liturgijoje“ kalbėjusi ses. Ignė Marijošiūtė pabrėžė, jog programos metu jos dalyvius moko ne teologai ar katechetai, bet Šventoji Dvasia. Liturgijos šventimas yra esminis programos „Atgaivink“ momentas. Pasauliečiai tampa liturgijos dalyviais: skaito Šventojo Rašto skaitinius, kuria bendruomeninę malda, atnašų procesijoje neša savo lūkestį, malda, auką. Kunigai įpina programos temą į homiliją, ir tuo alsuoja visa parapija.

Suvažiavimo dalyviai Eucharistiją šventė Šv. Pranciškaus Ksavero bažnyčioje kartu su Telšių vyskupu Jonu Boruta SJ ir Kauno generalvikaru vyskupu Jonu Ivanausku bei aštuoniais kunigais. Homiliją sakė vyskupas Jonas Boruta SJ, savo vyskupijos parapijų padėtį nuoširdžiai susiedamas su dienos Evangelijos skaitiniu. Šv. Mišių pabaigoje vyskupas Jonas Ivanauskas susirinkusiems linkėjo, kad ir kaip tai būtų sunku, matyti „bangomis ateinančių Kristų“.

Trečiojoje konferencijoje „Atgaivink“ ir parapijos bendruomenė“ savo patirtimi dalijosi Alvito parapijos klebonas kun. Vytautas Kajokas, Panevėžio šv. Petro ir Povilo parapijos vikaras Albertas Kasperavičius, Kazlų Rūdos vikaras Gintaras Urbštas. Apie programos svarbą jų gyvenime liudijo Josvainių, Panevėžio senamiesčio, Linkuvos, Vilniaus bernardinų, Alvito, Sintautų bei Varnių parapijų tikintieji.

Buvo pateikta statistika (paremta 42 parapijų anketomis), liudijanti programos „Atgaivink“ naudą. Statistiniai duomenys rodo, kad šią programą vykdydžiusiose parapijose sumažėjo žmonių susvetimėjimas, parapijiečiai drąsiau ėmė ištraukti į šv. Mišių šventimą, daugelis įsigijo ir pradėjo skaityti Šventąjį Raštą, žmonės ėmė geriau suvokti Šventąjį Raštą skaitydami jį dalijimosi tikėjimu grupelėse, sumažėjo praraja tarp tikėjimo ir gyvenimo, padidėjo ne tik bendruomeninės, bet ir asmeninės maldos svarba ir kt. Iš viso labiau ar menčiau į programą „Atgaivink“ Lietuvoje yra ištraukusios 72 parapijos. 19 parapijų ją jau baigė, 9 – iš dalies. Šiuo metu programą vykdo 38 parapijos iš visų Lietuvos vyskupijų. Suvažiavimo dalyviai darbą baigė pasiskirstę mažomis grupelėmis. Pabaigoje buvo surengta agapė. -ip-

Atsinaujinimo diena „Jis amžinai gyvas, kad mus užtartų“

Balandžio 10 d. katalikų bendruomenė „Gyvieji akmenys“ Kaune surengė Atsinaujinimo dieną „Jis amžinai gyvas, kad mus užtartų“ (plg. *Žyd* 7, 25). Atsinaujinimo dienos dalyviai turėjo progą susipažinti su maždaug prieš trisdešimt metų Prancūzijoje įkurta charizmine „Palaiminimų“ bendruomenė, šiuo metu išplitusia po visą pasaulį ir vienijančia įvairių pašaukimų žmones – šeimas, kunigus, diakonus, klierikus, vienuolinius

įžadus davusius brolius bei seseris, viengungius. Šiame renginyje vedė mokymus, sakė liudijimus ir drauge su kitais dalyviais meldėsi aštuoni „Palaiminimų“ bendruomenės nariai iš įvairių šalių.

Per pirmąją konferenciją „Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5, 3) svečiai papasakojo apie savo bendruomenę, kai kurie paliudijo, kaip į ją atėjo. „Palaiminimų“ bendruomenę, dar žinomą ir ankstesniu pavadinimu „Judo Liūto ir Aukos Avinėlio bendruomenė“, Prancūzijoje įkūrė dvi sutuoktinių poros, troškusios radikaliai gyventi Evangeliją. Veikiai prie šių šeimų prisidėjo daug kitų įvairių pašaukimų žmonių, kuriems irgi buvo artima Vatikano II Susirinkimo skelbta atsinaujinimo žinia. „Palaiminimų“ bendruomenė remiasi bendru gyvenimu, malda, svetingumu vargšams, tarnyste Bažnyčiai, atsidėjimu naujai evangelizacijai. Atsinaujinimo dienos svečiai pasakojo, kad bendruomeninis gyvenimas jiems reiškia buvimą meile Bažnyčios širdyje. Taip pat jie pabrėžė maldos, ypač tylos maldos ir adoracijos, svarbą. Bendruomeninės maldos centras – kasdienis šv. Mišių šventimas ir švč. Sakramento adoracija. Ši bendruomenė ypatingą dėmesį kreipia į liturgiją, ypatingu savo pašaukimu laiko maldą už Izraelio tautą, gerbdama išrinktosios tautos paveldą švenčia Šabą. „Palaiminimų“ bendruomenė kasdieniame gyvenime atsiduoda Apvaizdos globai, gyvena iš aukų ir rankų darbo, pasitikėdama Dievo vedimu ir rūpinimusi.

Antrąją konferenciją „Kristaus kryžius yra Dievo galybė“ (plg. 1 Kor 1, 18) vedė daugelyje šalių misionieriaus kun. Luisas Matos. Jis karštai ragino renginio dalyvius nepabūgti irtis prieš srovę, neišsigąsti kančios ir skausmo, nepaisant nieko, tęsti meilės kelionę. Anot kun. Luiso Matos, šiandien kankinystė – tai būti savo bičiulių, brolių, tėvų atmetam, išskirtam iš visuomenės. Nepaisant šio atmetimo, meilės kelio laikymasis yra Dievo šlovės kelias. Kunigas priminė, kad esame pašaukti būti laimingi, o tikroji laimė – būti Dievo atvaizdu. Jis ragino kovoti tikėjimo kovą, apsiginkluoti Dievo ginklais: pasiimti Dievo žodžiu, apsijuosti tiesos diržu ir pasiimti tikėjimo skydą. Anot kun. L. Matos, Didysis išakymas prasideda ne nuo „mylėk“, bet nuo „klausyk, Izraeli“, todėl norėdami mylėti turime būti klusnūs Viešpačiui.

Rytines konferencijas palydėjo malda prie kryžiaus. Po pietų Atsinaujinimo dienos dalyviai pasiskirstė į darbo grupes. Vieni ėjo prašyti užtarimo maldos, kiti rinkosi į bibliinių šokių „Mano kūnas – Dievo šventykla“ grupę (vadovavo Christelle Schoenloh ir Habinne Henriot), dar kiti pasuko į Claude'o Koussi Yao vestą darbo grupę „Uoliai ieškantys Dvasios dovanų, siekite jų gausos Bažnyčiai ugdyti“ (plg. 1 Kor 14, 12). Seminaristas C. Koussi Yao trumpai apžvelgė Dvasios dovanų įvairovę, pabrėžė maldos, širdies ramybės, klusnumo Bažnyčiai, meilės ir vienybės, taip pat dėkingumo būtinybę, norint gauti Šventosios Dvasios dovanų. Tačiau, anot jo, labiau už visas dovanas derėtų trokšti jų Davėjo – pačios Šventosios Dvasios. Šioje darbo grupėje susirinkusieji meldė Šventosios Dvasios išliejimo. Kitoje grupėje sesuo Raphael Millet, remdamasi Šventuoju Raštu, gvildeno vidinio išgydymo temą „Pasirink gyvenimą“. Kun. Luisas Matos vedė darbo grupę „Griežtumas ir meilė“. Kalbėtojas aptarė meilės ir ištikimybės tiesai santykį, klausytojus drąsino nebijoti atiduoti savo gyvenimą Dievui ir žmonėms, pabrėžė tiesos reiklumą. Savo teiginius jis iliustravo gyvais pavyzdžiais iš ilgametės savo pastoracinės praktikos. Šeimų grupei „Tavyje, Viešpatie, visos šeimos bus palaimintos“ vadovavo trijų vaikų tėvas, dabar našlys, Michelis Martin-Prévelis. Jis, remdamasis Pradžios knyga, kalbėjo apie vyro ir moters santykį, aptarė atleidimo ir maldos svarbą šeimos gyvenime, pasidalijo patirtimi, kaip šeimoje per maldą ir klusnumą Dievui bei vienas kitam gimsta kūnų, širdžių ir sielų vienybė. Kalbėtojas pabrėžė, kaip svarbu vaikams, kad šeima išties taptų namų Bažnyčia.

Atsinaujinimo diena vainikuota iškilingai švęstomis Mišiomis, kurių

bendradarbė A. Gedutienė pasidalijo įžvalgomis apie vysk. M. Valančiaus gyvenimą, veiklą ir kūrybą. Savo pasakojimą prelegentė pagyvino vyskupo amžininkų rašytiniais prisiminimais ir eksponatų kopijomis (nuotraukomis, rankraščiais, knygomis) iš Maironio lietuvių literatūros muziejaus fondų.

Priminusi vysk. Motiejaus Valančiaus gyvenamo laikotarpio istorinę ir kultūrinę situaciją, prelegentė akcentavo šios iškilios asmenybės šviečiamąją ir dvasinę veiklą. Pasak A. Gedutienės, valstietiškos kilmės vyskupas buvo labai žmonių mylimas už lietuviškų mokyklų tinklo išplėtimą, blaivybės sąjūdžio įkūrimą, rūpinimąsi lietuviška spauda spaudos draudimo metais. 1850 m. konsekruotasis Žemaičių vyskupu M. Valančius plėtojo įvairiapusę veiklą: reorganizavo vyskupiją ir Varnių seminariją, įvykdė veiksmingą blaivybės akciją, plėtė parapijų mokyklų tinklą, pirmasis organizavo nelegalios lietuviškos spaudos Rytų Prūsijoje (Tilžėje) spausdinimą ir gabenimą per sieną, rūpinosi knygų, daugiausia lietuviškų, prekyba, religine literatūra (pats rašė, redagavo ir perspausdino K. Sirvydo „Punktus sakymų“, V. Valmiko „Kantičkas“ ir kt.), intensyviai lankė parapijas, skelbė ganytojiškus laiškus (tarp jų ir „blaivybės gromatas“).

Balandžio 11–12 d. vienuolyne vyko giesmių festivalis „Giesmių giesmelė 2005“, kurią surengė Pal. J. Matulaičio parapijos klebonas kun. V. Pabrinkis, Kauno miesto savivaldybės švietimo ir ugdymo skyrius, J. Urbšio vidurinės mokyklos muzikos mokytoja T. Vozbutienė ir „Rasos“ gimnazijos muzikos mokytoja D. Šaučiūnienė. Giesmių festivalyje dalyvavo per 600 jaunųjų giesmininkų iš Kauno miesto ir rajono darželių–lopšelių, pradinių ir vidurinių mokyklų, gimnazijų, taip pat Kauno švč. Jėzaus Širdies ir Pal. J. Matulaičio parapijų jaunimo ansambliai, kuriuos parengė gausus būrys muzikos mokytojų. Giesmių festivalis prasidėjo šv. Mišiomis Pal. J. Matulaičio koplyčioje. Jas aukojo ir Mišiose giedojusius jaunuosius giesmininkus sveikino parapijos klebonas kun. V. Pabrinkis. Festivalio dalyviams jis įteikė padėkos raštus.

Balandžio 14–15 d. vienuolyne vykusiam giesmių konkurse dalyvavo 300 jaunųjų giesmininkų iš įvairių Kauno miesto ir rajono lopšelių–darželių, pradinių ir vidurinių mokyklų.

lų, gimnazijų, muzikos mokyklų, parapijų. Konkursą organizavo kun. V. Pabrinkis ir Kauno miesto savivaldybės švietimo ir ugdymo skyrius. Geriausiai pasirodę giesmininkai dalyvaus gegužės mėnesį numatytoje ir jau tradicija tapusioje „Giesmių giesmelė 2005“ laureatų šventėje.

Balandžio 17 dieną po šv. Mišių Pal. J. Matulaičio vienuolyno salėje koncertavo Kauno J. Naujaliao muzikos gimnazijos moksleivė, tarptautinių konkursų laureatė smuikininkė K. Rimkevičiūtė (mokytoja I. Klusaitė). Kartu su koncertmeisterė pianiste D. Stulgyte ji atliko užsienio kompozitorių klasikų kūrinius smuikui ir fortepijonui.

-jp-

„Palaiminimų“ bendruomenė Šiauliuose

Balandžio 12 d. po šv. Mišių Šiaulių katedroje tikintieji turėjo galimybę pabendrauti su „Palaiminimų“ bendruomenės nariais Christelle Schoenloh, Christelle Morret, Micheliu Martinu Preveliu iš Prancūzijos, s. Raphael Millet iš Belgijos bei Claude'u Koussi Yao iš Dramblio Kaulo kranto (Afrika). Šią bendruomenę į Šiaulius pasikvietė bei susitikimą organizavo Šiaulių vyskupijos evangelizacijos centras.

Kristina Varanauskaitė, pirmoji lietuvė „Palaiminimų“ bendruomenėje, pristatė kartu su ja atvažiavusius bendruomenės brolius bei seseris, pasakojo apie pačią bendruomenę, jos įkūrimą ir veiklą. „Bendruomenėje mes ieškome Viešpaties šventumo“, – sakė ji. Pristatė ir kiti svečiai, kvietė su tikėjimu ir džiaugsmu šlovinti Viešpatį ir jam dėkoti. Ypatingą garbinimo nuotaiką giesmėmis kūrė Šiaulių šlovinimo grupė „Via Christi“.

Po „Via Christi“ grupės šlovinimo buvo skaitomas Dievo žodis iš Mato evangelijos apie kviečius ir priešo juose pasėtas rauges. „Raugių yra ir mūsų gyvenimuose, – sakė Michel. – Nors Viešpats mus sukūrė pagal savo paveikslą – gerus ir gražius, raugės išsikerija ir užgožia Dievo stebuklą kitame. Turime budėti, melstis ir vadovautis tikėjimu, kad raugės nunistelbtų gerosios sėklos“.

Norinčius atsikratyti gyvenimo raugių – nusivylimo, nerimo, baimių bendruomenės nariai kvietė prisitarti prie altoriaus ir maldoje palikti visas negero-

koncelebracijai vadovavo arkiv. S. Tamkevičius SJ. Arkivyskupo prašymu homiliją pasakė svečias iš „Palaiminimų“ bendruomenės kun. Luisas Matos. Pamokslininkas homilijoje drąsino nepabūgti rinktis meilę, nebijoti kančios ir aukos, priminė popiežiaus Jono Pauliaus II liudijimą savo gyvenimu ir kančia, kokia svarbi žmogaus gyvybė. Po Eucharistijos svečiai iš „Palaiminimų“ bendruomenės pasidalijo maldoje gautu padaršinimo žodžiu susirinkusiems.

-ap-

„Šiaulių šventimai“

Balandžio 15 d. Šiaulių universiteto Baltojoje salėje buvo surengtas forumas „Šiauliai – pilietinės iniciatyvos miestas“, kuriuo prasidėjo pirmieji „Šiaulių šventimai“. Naujos miesto šventės iniciatyva priklauso Vilniuje veikiančiai visuomeninei organizacijai „Archangelus“, tačiau toks sambūris ieškant miesto bendruomenę vienijančių vertybių yra ir seniai brandinta Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio idėja. „Šiaulių šventimai“ organizuoti bendromis asociacijos „Archangelus“, Šiaulių miesto savivaldybės, Šiaulių universiteto, Šiaulių vyskupijos ir Šiaulių verslo institucijų jėgomis. „Šiaulių šventimai“ pretenduoja tapti nauja miesto tradicija.

„Graži ir sena Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės miesto viešųjų švenčių – *gratulatio* (lot. sveikinimas) – tradicija suburdavo miestiečius įvairiomis reikšmingomis miesto progomis, – pristatydamas renginį susirinkusiems kalbėjo „Archangelus“ vadovas Mindaugas Kubilius, akcentavęs, kad, Lietuvos visuomenei vis labiau atrandant savo europinį identitetą ir ieškant tikrųjų vertybių, ši LDK ir kartu europinė tradicija atgimsta. Šiauliuose ji taip pat gimė ne tuščioje vietoje: buvo brandinama Šiaulių bendruomenės namuose, universitete, savivaldybėje, idėją laimino Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. M. Kubilius priminė, kad „Šiaulių šventimų“ idėja dar labiau sustiprėjo po 2004 m. visuomeninės organizacijos surengto lotyniškosios kultūros festivalio „*Fundamentum colegii*“, kurio pagrindiniai renginiai vyko Vilniuje ir Kražiuose, bet į programą įsiterpė ir Šiauliai.

Šiaulių universiteto salėje į šventinį forumą susibūrusius miesto politikos, verslo, akademinės visuomenės atstovus, kultūros ir meno žmones bei gausų būrį iniciatyvių miestiečių pagal ilgaamžę „*Gratulatio urbis*“ tradiciją pasveikino Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Šiaulių universiteto rektorius profesorius Vincas Laurutis ir Šiaulių miesto meras Vytautas Juškus. Šiaulių ganytojas susirinkusiems pirmiausia priminė, kad šis forumas turėjo įvykti balandžio 8 dieną, tačiau šią datą pakoregavo pats Dangus – tą dieną katalikiškas pasaulis maldose ir mintyse buvo susitelkęs ties Šventojo Tėvo Jono Pauliaus II laidotuvėmis. „Žemiškoje kelionėje mes pajusime tikrąją laimę tik tada, kai priimsime Romos popiežiaus pasveikinimo žodžius, kuriuos jis ištarė Lietuvos žmonėms pontifikato pradžioje. Jis sakė: „Būkite laimingi ir ištikimi Kristuje“, – kalbėjo Šiaulių vyskupas. Pasak ganytojo, „Šiaulių šventimai“ jam pirmiausia asocijuojasi su miesto atsinaujinimu. „Nors Šiauliuose gyvenu ir miesto gatvėmis vaikščioju tik septyneri metai, tačiau man Šiauliai – tarsi antrieji namai, antroji gimtinė. Žvelgdamas į Šiaulius kaip į naująjį miestą, galvoju ir apie tai, kad jis turi būti Meilės miestas, o jo gyventojai, kaip fokoliarių judėjimo atstovai, kelti sau užduotį – mylėti pirmas“.

Pranešimus forume skaitė ir šiauliečiai, ir miesto svečiai: Šiaulių universiteto profesorius Vytenis Rimkus ir docentas daktaras Jonas Sireika, Šiaulių bendruomenės namų vadovas Vaclovas Vingras, Šiaulių pramonininkų asociacijos prezidentas Alvydas Stulpinas, Kauno Vytauto Didžiojo universiteto profesorius Egidijus Aleksandravičius, Šiaulių bendruomenės pirmininkas Vilniuje profesorius Saulius Sondeckis. Pranešimuose mėginta pažvelgti į išskirtinę miesto bendruomenės sanklodą, Šiaulių dinamikos ir sėkmės šaltinius, miesto ateities formavimo viziją. Ne vienas pranešėjas prisipažino, kad didžiulį įspūdį palikęs Šiaulių vyskupo Eu-

genijaus Bartulio sveikinimas ir kvietimas kurti naują Šiaulių miestą ant tvirtų krikščioniškųjų vertybių pamatų.

Forumui pasibaigus šventė persikėlė į Šiaulių katedrą, kur iškilmingas šv. Mišias už miesto bendruomenę aukėjo Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. Šv. Mišių metu giedojo Šiaulių berniukų choras „Dagilėlis“ (vadovas Remigijus Adomaitis). Po šv. Mišių buvo surengtas koncertas „Musica sacra“, kuriame dalyvavo Vilniaus valstybinis kvartetas, kamerinis choras „Aidija“, Šiaulių universiteto choras „Studio“. Projektas „Šiaulių šventimai“ turės tąšą. Kitas renginys, konkursas, koncertus, viktorinas, sambūrius bei laidų ciklus jungianti akcija „Aš noriu gyventi Šiauliuose“, prasidės gegužės mėnesį ir truks iki rudens.

Kaišiadorių vyskupo viešnage Magdeburge

Balandžio 15–19 d. Kaišiadorių vyskupas Juozapas Matulaitis, vyskupo generalvikaras kun. dr. Algirdas Jurevičius bei vyskupo referentas Aidmantas Bernatonis lankėsi Magdeburgo vyskupijoje. Viešnagės tikslas – balandžio 16 d. dalyvauti naujojo Magdeburgo vyskupo Gerhardo Feige ingresso iškilmėje. Iškilmės vyko Magdeburgo vyskupijos katedroje. Liturgijos pradžioje kanauninkų kapitulos pirmininkas perskaitė popiežiaus Jono Pauliaus II pasirašytą raštą, kuriuo Jo Šventenybė skiria laikiną Magdeburgo vyskupijos administratorių vyskupą G. Feige Magdeburgo vyskupijos ordinaru. Iškilmėse dalyvavo popiežiaus nuncijus Vokietijoje arkivyskupas Erwinas Josefas Enderis, gausus būrys vyskupų bei kitų svečių. Buvo apgailėstaujama, kad iškilmėse negalėjo dalyvauti kardinolai, kurie tuo metu Romoje ruošėsi konklavai.

Vyskupas G. Feige pamoksle ne tik apžvelgė niūroką Bažnyčios padėtį vyskupijoje, ją palygindamas su nuliūdusiais Emauso mokiniais, bet ir įkvėpė vilties, kad diasporoje gyvuojančios Bažnyčios ėjimas kartu su Kristumi į ateitį įgaus naujo polėkio. Po iškilmingų pamaldų naujasis Magdeburgo vyskupas paskelbė artimiausių savo darbuotojų paskyrimus ir pakvietė visus į agapę, kurios metu tęsėsi šventinis bendravimas. Viešnagės metu svečiai iš Kaišiadorių vyskupijos apsilankė Kvedlinburge (Quedlinburg), kur saugomi Lietuvos istorijai ypač reikšmingi dokumentai – Kvedlinburgo analai, kuriuose pirmą kartą paminėtas Lietuvos vardas (1009 m.). Tačiau pačių analų svečiams iš Lietuvos pamatyti neteko: jie šiuo metu saugomi muziejaus saugykloje. Tai dar vienas reikšmingas akcentas, vienijantis šias dvi tautas ir vyskupijas.

Jaunimo dienos „Mes atėjome Jo pagarbinti“

Balandžio 16–17 d. Kalvarijoje vyko Marijampolės dekanato jaunimo dienos „Mes atėjome Jo pagarbinti“ (Mt 2, 2). Tai jau antras Vilkaviškio vyskupijoje surengtas tokio pobūdžio susitikimas, padedantis rengtis artėjančioms Pasaulinėms jaunimo dienoms Kelne, Vokietijoje. Sausio 8–9 d. Pilviškiuose bendravo ir kartu meldėsi Vilkaviškio dekanato jaunimas.

Balandžio 16 d. į Kalvariją suvažiavo apie 240 jaunuolių iš Marijampolės dekanato parapijų. Renginio pradžioje visi susirinko į Švč. Mergelės Marijos Vardo bažnyčią, kur Eucharistijos šventimui vadovavo Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila. Ganytojas kvietė jaunimą pasitikėti Jėzumi, turinčiu „amžinojo gyvenimo žodžius“ (Jn 6, 68), kad jų laikydamiesi būtų laimingi dabar ir amžinybėje.

Po pietų renginio dalyviai dirbo atskirose grupėse Kalvarijos vidurinėje mokykloje. Teminių užsiėmimų metu jie galėjo įvairiopaip praplėsti akiratį gilindamiesi į meilės slėpinį ir kūrybos kančias bei palaimą, susipažindami su Ateitininkų federacija, Valančiukų sąjūdžiu ir „Sniego gniūžtės“ programa, Kalvarijos kraštu ir Taizė bendruomene. Vėliau parapijos salėje jau-

ves. Tikintieji ėjo prie altoriaus, meldėsi, skaitė į pintinėle sudėtus lapelius su ištraukomis iš Šventojo Rašto.

Susitikimo pabaigoje vysk. Eugenijus Bartulis visiems suteikė iškilmingą palaiminimą.

-irat-

Ateitininkų savaitgalis

Klaipėdoje Šv. Kazimiero parapijos studentų ateitininkų „Kazio“ klubas pakvietė visos Lietuvos studentus ateitininkus kovo 11–13 d. į partizanams paminėti skirtą savaitgalį. Šiuo renginiu organizatoriai norėjo priminti susirinkusiam jaunimui vieną iš penkių ateitininkų siekių – tautiškumą. Buvo atsigręžta į praeitį ir prisiminta partizanų kova už laisvę ir žygdarbiai.

Sulaukta gana didelio būrio jaunimo iš įvairiausių Lietuvos kampelių: Vilniaus, Kauno, Kuršėnų, Utenos, Telšių ir t. t. Ta proga kovo 11 d. Šv. Kazimiero bažnyčioje šv. Mišias aukėjo Klaipėdos jaunimo dvasios tėvas kun. Vilius Viktoravičius. Po Mišių pasistiprinę parapijos įsteigtoje valgykloje „Caritas“ ir artimiau vieni su kitais susipažinę renginio dalyviai Marijos Tautos Karalienės bažnyčioje žiūrėjo filmą apie Lietuvos partizanus „Vieni vieni“. Trumpai su jo kūrimo istorija ir siužetu supažindino Paulius Auryla. Po to AF Valdybos pirmininkas Liutauras Serapinas pristatė naujausias knygas, kuriose aprašomas partizanų gyvenimas ir likimas. Po filmo peržiūros bažnyčioje vyko susikaupimo vakaras.

Kovo 12 d. savaitgalio dalyviai, susiskirstę komandomis, įsitraukė į orientacinį žaidimą mieste. Šio žaidimo tikslas – supažindinti svečius su Klaipėda. Prie Klaipėdos universiteto komandos gavo lapelius, kuriuose buvo užuominomis įvardyti garsūs miesto objektai ir vietos. Atspėję, kas tai, žaidimo dalyviai turėjo kuo greičiau ten nukakti, kur jie gaudavo kitą užduotį. Po to į mokyklą atvykęs garbingas svečias iš Telšių – buvęs partizanų ryšininkas Albertas Gargasas (dar kitaip vadinamas Bočiumi) – atvirai ir nuoširdžiai dalijosi savo partizaniška patirtimi ir prisiminimais. Vėliau, Dragūnų bataliono karių pakviesti, ateitininkai karinėmis mašinomis nuvyko į karinį jūrų laivyną. Vakare šv. Mišias aukėjo parapijos kunigas Saulius Stumbra. Po Mišių buvo laikomas studentų ateitininkų įžodžio egzami-

nas. Vakaro programoje visus linksmino folkloro ansamblis „Aitvaras“.

Paskutinę renginio dieną, kovo 13-ąją, šv. Mišias aukojo parapijos kun. Arvydas Ramonas. Vyko iškilminga studentų ateitininkų ženklelių įsegimo ceremonija. Akvilė Balsytė, Renata Mončytė ir Kazys Bagdonas davė ateitininkų įžodį.

-kss-

Keliais žodžiais

Panevėžys. Panevėžio styginių kvartetas (smuikais griežia Inga Ūsienė ir Diana Labudienė, violončele – Liubovė Orlova ir altu – Sigita Sičiūnienė) įvairiose Panevėžio vyskupijos bažnyčiose atliko J. Haidno „Septynis paskutiniuosius mūsų Išganytojo žodžius ant kryžiaus“. Meditacijas skaitė Šv. Petro ir Povilo bažnyčios klebonas kan. Petras Baniulis. Kovo 5 d. toks koncertas vyko Krinčino šv. Apaštalų Petro ir Povilo bažnyčioje, kovo 13 d. – Smilgių šv. Jurgio bažnyčioje, kovo 19 d. – Obelių parapijos namuose, o kovo 20 d. – Šv. Petro ir Povilo bažnyčioje. Renginį parėmė Kultūros ministerija, Panevėžio miesto savivaldybė, regiono laikraščiai „Panevėžio rytas“, „Panevėžio balsas“, KTV plius televizija, Panevėžio muzikinis teatras ir Petro ir Povilo bažnyčia.

-iv-

Širvintos. Kovo 17 d. Širvintų šeimos centro iniciatyva Lietuvos šeimos centro jaunimo programų koordinatorius Saulius Matulevičius lankėsi Širvintų L. Stukos-Gucevičiaus vidurinėje mokykloje, kur susitiko su 10–12 klasių moksleiviais. Dalyvavę pokalbyje „Draugystės modelis“ moksleiviai aktyviai įsitraukė į pašnekesį apie šeimą. Pokalbio dalyviai įvertino šeimą kaip vertybę, aptarė skaistumo svarbą. Pabaigoje svečias išdalijo lankstukus ir kitą medžiagą krikščioniškos šeimos temomis. Po susitikimo su moksleiviais kalbėtasi ir su klasių auklėtojais, biologijos, dorinio ugdymo, kalbų mokytojais apie lytiškumo ugdymo svarbą, kontracepcijos žala, žalingą žiniasklaidos formuojamo šeimos modelio poveikį jaunimui.

-iv-

Vilnius. Kovo 17 d. Šv. Jono Krikštytojo ir šv. Jono apaštalo ir evangelisto bažnyčioje Studentų akademinės sielovados centro bendradarbis br. Juozapas Glėbas iš šv. Pranciškaus Ksa-

nimas žiūrėjo Kalvarijos teatro „Titnagas“ inscenizuotą Julijos Žemaitės komediją „Mūsų gerasis“.

Šeštadienio vakaro pagrindiniu akcentu buvo bažnyčioje vykusi maldos, ugnies ir taikos akcija. Mažų žvakelių šviesoje jaunimas giedojo Taizė bendruomenės giesmes, klausėsi Dievo žodžio. Maldos ir susikaupimo nuotaiką skatino vaizdų ir muzikinio fono lydimi mąstymai apie taiką. Šeštadienio programa baigėsi parapijos salėje liaudies žaidimų ir šokių vakarone su folkloro ansambliu „Diemedis“.

Sekmadienio rytą dalyviai Kalvarijos parapijos salėje žiūrėjo filmus apie 2000 m. Kaune surengtą Lietuvos II Eucharistinį kongresą, Pasaulio jaunimo dienas Romoje (2000 m.) ir Toronte (2002 m.) bei susipažino su šiemet vyksiančiomis Kelne. Jie taip pat buvo supažindinti su Vilkaviškio vyskupijos jaunimo centro veikla.

Marijampolės dekanato jaunimo dienos pasibaigė Eucharistijos šventimu Kalvarijos Švč. Mergelės Marijos Vardo bažnyčioje. Šv. Mišioms vadovavo Vilkaviškio vyskupo generalvikaras kun. Arūnas Poniškaitis, per pamokslą linkėjęs, kad per ištikimų krikščionių liudijimą Kristaus – Gerojo Ganytojo balsas šiandien pasiektų visus žmones ir paskatintų juos teisumo takais žengti į gyvenimo pilnatvę.

-aad-

Renginiai, skirti kun. A. Lipniūno atminimui

Vilniuje

Balandžio 7 d. Vilniuje, Genocido aukų muziejuje, atidaryta Panevėžio vyskupijos parengta kun. Alfonso Lipniūno gyvenimui ir veiklai apžvelgti skirta paroda.

Balandžio 8 d. Vilniaus Šv. Jono Krikštytojo ir šv. apaštalo Jono evangelisto bažnyčioje prof. kun. A. Lipniūno gimimo 100-mečio ir mirties 60-mečio proga buvo surengta mokslinė konferencija. Konferencijai pirmininkavo prof. habil. dr. Antanas Tyla. Įžangos žodį tarė šios bažnyčios rektorius kun. Algis Baniulis SJ. Pranešimus skaitė dr. Sigitas Jegelevičius, dr. Arūnas Streikus, dr. Nerijus Šepetys, dr. Arūnas Bubnys. Buvo kalbėta apie kun. A. Lipniūno pastoracinę ir visuomeninę veiklą Vilniuje, Katalikų Bažnyčios padėtį Lietuvoje nacių okupacijos metais, lietuvių tautinę antinacinę rezistenciją. Bažnyčioje taip pat buvo atidaryta Vilniaus arkivyskupijos parengta dokumentų paroda.

Balandžio 10 d. šioje bažnyčioje šv. Mišias aukojo vyskupas Juozas Tunaitis ir kun. Algis Baniulis SJ. Po pamaldų režisierius Saulius Antanas Varnas susirinkusiesiems parodė juostą, kurioje užfiksuoti kun. Alfonso pažinojusiųjų prisiminimai, kunigo vardo mokyklos Panevėžyje auklėtinių mintys. Režisierius jau kitamet žada užbaigti filmą apie šį Štuthofio koncentracijos stovykloje kalėjusį iškilų Panevėžio vyskupijos kunigą.

Pasvalyje

Kovo 31 d. Pasvalio Mariaus Katiliškio viešojoje bibliotekoje buvo atidaryta kunigo Alfonso Lipniūno 100-osioms gimimo ir 60-osioms mirties metinėms paminėti skirta paroda „Prisikėlimo žmogus“.

Renginį vedusi bibliotekos direktorė Danguolė Abazoriuvienė pasidžiaugė, kad ir Pasvalio krašto žmonės galės susipažinti su kun. Alfonso asmenybe, darbais, kančios keliu. Bibliotekoje organizuotame minėjime dalyvavo Krinčino parapijos klebonas Algis Petkūnas, Pasvalio dekanas Algis Neverauskas, mons. jubilias Jonas Balčiūnas, Pasvalyje tikinčiųjų sielovadoje dirbantis klierikas Alfredas Puško. Salėje, į kurią rinkosi pasvaliečiai – pedagogai, gydytojai, meno pasaulio atstovai, buvo galima išvysti ir tuos žmones, kurie dar būdami studentais yra klausęsi kunigo

Alfonso Lipniūno sakomų pamokslų bei paraginimų, padrašinių Vilniaus šv. Jonų bažnyčioje ir Aušros Vartų koplyčioje. Parodos atidaryme dalyvavęs Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas pasidalijo mintimis apie tai, kaip kun. Alfonso asmenybė jį uždegė, kai jis dar mokėsi Panevėžio hidromelioracijos technikume. Ganytojas džiaugėsi, kad šis renginys Pasvalyje susilaukė ir žiniasklaidos dėmesio.

Upytės klebonas Juozapas Antanavičius pasvaliečiams pristatė fotografijas, rankraščius, spaudinius bei asmeninius kun. A. Lipniūno daiktus. Kartu kunigas prisiminė Alfonso Lipniūno palaikų perkėlimą iš Pucko į Panevėžio Kristaus Karaliaus katedrą, paskaitė keletą jam skirtų eilėraščių. Bibliotekos darbuotojos miestelėnams sudarė galimybę susipažinti su visais Panevėžio apskrities Gabrielės Petkevičaitės-Bitės ir M. Katiliškio bibliotekų fonduose saugomais dokumentais apie kun. Alfonsą.

Renginyje dalyvavęs Vilniaus šventojo Juozapo kunigų seminarijos klierikas Justas Jasėnas kalbėjo apie kun. Alfonso dienoraštį „Gyvenimo pastabėlės“, pasidalijo mintimis, kaip jį asmeniškai sužavėjo šio kunigo tarnystės ir apaštalavimo šviesa. Preleventus pasveikinęs Pasvalio vicemeras Povilas Balčiūnas padėkojo už kun. Alfonso asmenybės pristatymą ir asmeninius liudijimus bei įteikė Algirdo Bakūno knygą apie partizanus „Auksinės sielos žmonės“. Po renginio buvo sustota Talkonių (Pasvalio r.) kaime, kur išlikę kun. A. Lipniūno gimtieji namai ir svirnelis. Čia gegužės mėnesį renkasi maldininkai kalbėti Švč. M. Marijos litaniją. -jj-

Utenoje pašventinta nauja Dievo Apvaizdos bažnyčia

Kovo 19 d. Utenoje Panevėžio vysk. Jonas Kauneckas pašventino naują Dievo Apvaizdos bažnyčią. Iškilmės susilaukė didžiulio parapijiečių ir svečių dėmesio. Erdvi, apie tūkstantį žmonių talpinanti bažnyčia buvo pilnutėlė. Suvažiavo per tris dešimtis kunigų iš Panevėžio ir kitų vyskupijų. Apeigose dalyvavo Panevėžio ordinaras vyskupas Jonas Kauneckas, apaštališkasis nuncijus arkiv. Peteris Stephanas Zurbruggenas, Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas, Utenos dekanas kun. Saulius Kalvaitis, Utenos Dievo Apvaizdos parapijos klebonas kun. Henrikas Kalpokas, kanauninkas iš Vokietijos Gerhardas Lange, Lietuvos Respublikos Seimo narys Edmundas Pupinis, Utenos valdžios atstovai, kiti svečiai.

Iškilmės prasidėjo procesija iš koplyčios. Procesijoje įneštos relikvijos – šventųjų Pranciškaus ir Klaros bei apaštalo šv. Petro kapo akmens dalelės. Prie šventovės durų dvasininkus pasitiko naujosios bažnyčios architektai bei statybininkų atstovas, kurie vyskupui Jonui Kauneckui įteikė simbolinį bažnyčios raktą. Vyskupas paprašė parapijos kleboną kun. Henriką Kalpoką atverti Dievo namų duris ir, skambant psalmi, procesijos dalyviai bei tikintieji įžengė į naujai pastatytą bažnyčią.

Apeigų pradžioje buvo pašventintas vanduo. Vyskupas, lydimas asistuojančių diakonų Jono Morkvėno ir iš šios parapijos kilusio Sauliaus Černiausko, šlakstė vandeniu žmones ir bažnyčios sienas. Po apšlakstymo pirmą kartą šioje bažnyčioje buvo giedamas „Garbės himnas“, skaitomi skaitiniai, sakomas pamokslas. Vyskupas Jonas Kauneckas per pamokslą akcentavo, kad žmogus Bažnyčią pirmiausia turi statyti savyje, siekti dvasinių vertybių ir jomis gyventi. Po bendruomeninio Tikėjimo išpažinimo buvo giedama Visų šventųjų litanija, kurioje įterpta speciali šiai progai invokacija „Šią bažnyčią konsekruoti teikis“. Sugiedojus litaniją, Utenos Dievo Apvaizdos vikaras kun. Andrius Šukys įnešė šventųjų Pranciškaus ir Klaros bei apaštalo šv. Petro relikvijas, kurios buvo įdėtos į altorių. Konsekracijos maldoje Viešpaties buvo prašoma, kad ši bažnyčia būtų pripildyta dangiškos palaimos ir visuomet išliktų šventa vieta, kur žmonės susiburtų prie altoriaus švęsti Eucharistiją ir melstis už pasaulio išganymą.

vero vienuolijos drauge su įvairių Vilniaus aukštųjų mokyklų alumnais surengė gavėnios muzikinės meditacijos vakarą „Ateik pailsėti Viešpatyje“. Renginyje buvo skaitomos ištraukos iš Šventojo Rašto, giedojosi *Gospel* choras, taip pat pritariant gitaroms jaunimas įvairiomis kitomis giesmėmis šlovino Dievą ir apmąstė Jėzaus kančios prasmę.

Kovo 22 d. Šv. Jono Krikštytojo ir šv. Jono apaštalo ir evangelisto bažnyčioje Vilniaus aukštosiose mokyklose studijuojantis jaunimas skaitė Kristaus kryžiaus kelio apmąstymus, rašė, piešė tai, už ką norėjo Dievui padėkoti ir atsiprašyti. Po to giedodami giesmes savo laiškus prisegė prie didžiulio baltų lentų kryžiaus, kuris buvo padėtas priešais altorių.

-sbuž-

Velžys. Velžio vidurinė mokykla, kuriai nesenai buvo suteiktas gimnazijos vardas, kovo 22 d. dalyvavo projekte „Pavasario diena Europoje“ (šiam projekte dalyvauja 4000 Europos mokyklų). Į renginį organizatoriai pasikvietė keletą lektorių. Kun. Algirdas Dauknys kalbėjo apie Europos žmogaus teisių chartiją, bandė nuskaidyti šiuolaikinę Europos situaciją, kai vis labiau užsisklendžiama kuriant asmeninę gerovę ir neįsipareigojama dėl bendrojo gėrio. Lektorius akcentavo krikščionių misijos neatidėliotinumą šiandienos iššūkių akivaizdoje. Antroje pranešimo dalyje aptarta genetiko Hammerio knyga „Dievo genas“ ir Newbergo, d'Aquili ir Rauserio knyga „Kodėl Dievo idėja neišnyks“.

Vilnius. Kovo 23 d. Šv. Jono brolių vienuolyne Vilniuje Erika Gibello skaitė paskaitą „Vidinio sužeidimo rūšys ir gydančioji malda“. Po paskaitos kartu su Šv. Jono broliais vyko adoracija vidinio išgydymo intencija pagal Šventojo Rašto meditacijas. Erika Gibello studijavo Šventąjį Raštą, nuo 1976 metų padeda jauniems žmonėms, kurie įsitraukė į naujus religinius judėjimus, okultines praktikas. Ji kartu su Indijos vyskupijų egzorcistu kun. Rufus Pereira veda išgydymo ir išlaisvinimo rekolekcijas visame pasaulyje. Pastaruoju metu Erika Gibello daug rašo apie „Naujojo amžiaus“ religingumą, alternatyviąją mediciną, jogą ir Rytų kovos menus, stengdamasi atskleisti visų šių praktikų dvasinį pavojų tiems žmonėms, kurie laisva valia smalsumo vedami jas pasirenka. -sbuž-

Gražiškiai (Vilkaviškio dekanatas). Balandžio 3 d. per sumos šv. Mišias klebonas Algirdas Petras Kanapka įteikė popiežiaus Jono Pauliaus II apaštališkąjį palaiminimą 80-ties metų jubiliejų mininčiai bažnyčios tvarkytojai Anelei Klimašauskaitei už ilgą ir uolią tarnystę. Palaiminimas pasirašytas vasario pabaigoje. Paprastą moterį ir nuošalią parapiją šis palaiminimas pasiekė Šventajam Tėvui iš vakaro išėjus pas Viešpatį. Per Gražiškių parapijos keturių šimtų metų gyvavimo laikotarpį tai pirmasis toks aukštas įvertinimas.

-bn-

Kaišiadorys. Kaišiadorių Kristaus Atsimainymo parapijoje baigtas vienuolika savaitių trukęs „Alfa“ kursas. Paskutinis jo susitikimas – šventinis vakaras – vyko balandžio 4 dieną. „Alfa“ kursas Kaišiadoryse surengtas jau antrą kartą. Pirmajame, pristatomajame kurse dalyvavo kelių vyskupijos parapijų atstovai. Šiais metais kiekvieno pirmadienio vakarą susirinkę Sielovados centre įvairaus amžiaus Kaišiadorių parapijiečiai turėjo puikią galimybę atrasti savo tapatybę, pagilinti krikščioniškąjį tikėjimą, gauti atsakymus į rūpimus klausimus. Paskutiniojo vakaro metu kurso dalyviai dalijosi patirtais įspūdziais.

Panevėžys. Balandžio 8 d. klube „Egivela“ surengtoje akcijoje-koncerte „Amžinai gyvas“ svečiavosi broliai pranciškonai Paulius ir Gediminas. Koncerte dalyvavo estradinė grupė iš Latvijos „J. C. Hause“ ir Lietuvos grupė „Gyvai“, 2005 m. „Sielų“ festivalyje laimėjusi pagrindinį prizą. Renginio organizatoriai – Panevėžio vyskupijos jaunimo centras ir Šiaulių vyskupijos žiniasklaidos tarnyba.

Kulautuva. Balandžio 8–9 d. „A. C. Patria“ jaunimo namuose vyko seminaras Kauno kunigų seminarijos I ir II kursų auklėtiniams. Seminaras buvo skirtas jaunimo pastoracijos klausimams aptarti. Jį vedė Kauno arkivyskupijos jaunimo centro referentė Lina Daugėlaitė ir „A. C. Patria“ bendradarbė Bernadeta Lažuninkaitė. Seminaro metu gilintasi į grupės svarbą dirbant su jaunimu parapijoje. Buvo pristatyta grupinė dinamika, pagrindiniai darbo su grupe principai, vadovo reikšmė ir vadovavimo grupei būdai, mokymosi iš patirties modelis.

-jp-

Vyskupas Jonas Kauneckas šv. Krizma patepė altoriaus vidurį ir keturis jo kampus, o apaštališkasis nuncijus arkiv. Peteris Stephanas Zurbrigggenas bei Panevėžio vyskupas emeritas Juozas Preikšas patepė kryžiaus ženklaais pažymėtas bažnyčios sienas. Po patepimo vyko smilkymo apeigos, buvo uždegtos žvakės bei šviestuvai, paruoštas altorius antrajai šv. Mišių daliai – Aukos liturgijai.

Po šv. Mišių padėkos žodį tarė Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, kaunaininkas Gerhardas Lange. Arkiv. Peteris Stephanas Zurbrigggenas nuoširdžiai pasidžiaugė naująja modernia bažnyčia, gražiai išterpiančia į Utenos šiemis mikrorajonams būdingą architektūros ansamblį. Apaštališkasis nuncijus palinkėjo, kad parapija kaip bendruomenė išliktų gyva visais veiklos pobūdžiais. Panevėžio vyskupo generalvikaras Robertas Pukenis perskaitė ta proga Panevėžio vyskupui ir vyskupijos tikintiesiems Šventojo Tėvo popiežiaus Jono Pauliaus II atsiųstą sveikinimo telegramą, pasirašytą valstybės sekretoriaus Angelo Sodano. Telegramoje, be kita ko, sakoma, kad Jo Šventenybė, linkėdamas, jog šis įvykis sustiprintų pasitikėjimą Dievo gailingumu gerumu, vedančiu malonės keliais, kviečia vyskupijos katalikus tapti karštais krikščioniškos vienybės skleidėjais ir gyvais veiklios meilės liudytojais. Šių linkėjimų išsipildymui popiežius meldžia Dievo gausių dangaus malonių Panevėžio vyskupui, kunigams, tikintiesiems ir visiems įvairiais būdais prisidėjusiems statant šventovę.

Utenos Dievo Apvaizdos parapijos klebonas kun. Henrikas Kalpokas parapijiečių vardu pasidžiaugė išskilmėmis, padėkojo garbiems svečiams už dalyvavimą jose.

Po iškilnių naujojoje bažnyčioje Utenos kultūros centre vyko padėkos vakaras „Mes atvykome Jo pagarbinti“. Vakaro metu Utenos Dievo Apvaizdos parapijos klebonas kun. Henrikas Kalpokas priminė parapijos kūrimosi ir bažnyčios statybos istoriją, padėkojo visiems prisidėjusiems prie šios statybos, suteikusiems įvairiapusę paramą. Susirinkusiuosius sveikino Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, Utenos valdžios atstovai. Buvo įteiktos padėkos pagrindiniams statybų rėmėjams, visiems koncertavo gausus būrys atlikėjų. Padėkos vakaras baigėsi agapės vaišėmis.

Dabartinio bažnyčios pastato statybą didžiąja dalimi finansavo UAB „VP Market“. Utenos Dievo Apvaizdos bažnyčią suprojektavo architektai Ričardas Krištapavičius ir Mindaugas Jamantas, o pagrindinius statybos darbus atliko UAB „Dailista“. Bažnyčios altorius bei sakykla – iš lietuviško akmens (autorius parapijietis skulptorius Valentinas Šimonėlis), altorinėje dalyje – profesoriaus Kazimiero Morkūno erdviniai vitražai, kuriuose trikampyje Dievo Apvaizdą simbolizuojanti akis ir Kristaus figūra su ištiestomis rankomis. Vitražų ansamblį netolimoje ateityje planuojama papildyti analogo neturinčiomis vitražinėmis Kryžiaus kelio stotimis bažnyčios languose.

2004 m. birželio 27 dieną buvo pašventintas Utenos Dievo Apvaizdos parapijos naujosios bažnyčios kertinis akmuo. Tų pačių metų rugsėjo 19 dieną Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas jau pašventino šios bažnyčios varpus, kuriuos parapijos tikintiesiems padovanojo kaunaininkas Gerhardas Lange ir geradariai iš Vokietijos.

-kad, ad-

Žuvo kun. Januš Andruškevič (1978–2005)

Balandžio 10 d. apie 22 val. kelyje Vilnius – Lyda neblaivaus vairuotojo sukėltoje avarijoje žuvo Šalčininkų šv. Petro parapijos vikaras kun. Janušas Andruškevič. Kun. J. Andruškevič gimė 1978 m. vasario 28 d. Pabarės km., Šalčininkų r. Kunigu išventintas 2003 m. vasario 22 d. Vilniuje. Buvo paskirtas Vilniaus šv. Teresės parapijos vikaru, 2004 m. vasario 25 d. – Šalčininkų parapijos vikaru.

Balandžio 11 d. kun. J. Andruškevič buvo pašarvotas Šalčininkų parapijos bažnyčioje. Kitą dieną, dalyvaujant būriui kunigų ir gausiai susirinkusiems tikintiesiems, ypač moksleiviams iš lenkų bei lietuvių mokyklų, 12 val. buvo aukojamos šv. Mišios. Po to kūnas pervežtas į tėviškę – Pabarę ir pašarvotas bažnyčioje. Balandžio 13 d. po koncelebrutinių šv. Mišių, kurioms vadovavo Vilniaus arkivyskupo augziliaras vyskupas Juozas Tunaitis, kun. J. Andruškevič palaidotas Pabarės bažnyčios šventoriuje. Šv. Mišiose dalyvavo apie 30 kunigų ir gausus būrys tikinčiųjų. -Vn-

Mirė kun. Kazimieras Žemėnas (1935–2005)

Balandžio 13 d. Vilniaus miesto universitetinėje ligoninėje po sunkios ligos mirė Vilniaus arkivyskupijos Kaltanėnų parapijos klebonas kun. Kazimieras Žemėnas. Kun. K. Žemėnas gimė 1935 m. sausio 2 d. Švenčionių rajone, Reškutėnų kaime ir parapijoje, mažažemių valstiečių šeimoje. Pradinę mokyklą lankė Reškutėnuose, vidurinę – Švenčionėliuose. Šią baigęs, 1956 m. įstojo į Kauno kunigų seminariją. Mažesniuosius šventimus jam suteikė vysk. Julijonas Steponavičius, kunigu išventino vysk. P. Maželis 1961 m. Tų pačių metų liepos 19 d. paskiriamas vikaru į Adutiškį. 1961 m. rugsėjo 18 d. – parapijos administratoriumi į Rudnią, 1962 m. – Vilniaus šv. ap. Petro ir Povilo parapijos vikaru, 1963 m. – Palūšės parapijos administratoriumi, 1964 m. – Naujojo Daugėlišio parapijos administratoriumi, 1981 m. – Dūkšto parapijos klebonu, 1985 m. – Kaltanėnų parapijos klebonu. 1991 m. liepos mėn. mirus Linkmenų klebonui kun. Jonui Lauriūnui, 1991 m. rugsėjo 3 d. jam patikima Linkmenų parapija, kurią jis aptarnauja iki 2003 m. rugpjūčio 14 d.

2005 m. balandžio 16 d. kun. K. Žemėnas buvo pašarvotas Kaltanėnų bažnyčioje. Balandžio 18 d. po koncelebrutinių šv. Mišių, kurioms vadovavo Vilniaus arkivyskupo augziliaras vyskupas Juozas Tunaitis dalyvaujant apie 100 kunigų ir gausiam būriui tikinčiųjų, palaidotas Kaltanėnų bažnyčios šventoriuje. -Vn-

Mirė prel. Leonardas Musteikis (1911–2005)

Kovo 28 d., eidamas 94-uosius metus, Vilniuje mirė prel. Leonardas Musteikis. Prel. Leonardas Musteikis gimė 1911 m. rugpjūčio 16 d. Laučiūniškių kaime, Salako parapijoje. Nuo 1920 m. mokėsi Salako mokykloje, vėliau – Zarasų progimnazijoje, buvo uolus skautas. 1932 m., būdamas 21 metų, įstojo į Kauno kunigų seminariją. 1938 m. birželio 11 d. arkivyskupo J. Skvirecko išventintas į kunigus. Pirmąsias šv. Mišias aukojo Salako bažnyčioje 1938 m. birželio 24 d. Pamokslą sakė vysk. M. Reinys. Jis pranašiška kalbėjo apie komunizmo grėsmę. Pirmoji paskyrimo vieta buvo Troškūnai, vėliau Južintai, Duokiškis, Kiburiai, Dusetos. 1941 m. pateko į Zarasų kalėjimą ir tik nuostabiu būdu liko gyvas. Po to dirbo Ramygalos ir Šeduvos bažnyčiose. Vokiečiams traukiantis, paliko Šeduvą, pateko į Telšius, o iš ten – į Švediją. 1944 m. kalėjo Rygos kalėjime. Vėliau atsidūrė Bavarijoje. 1949 m. prel. Leonardas Musteikis Omahoje, Nebraskos valstijoje, dirbo lietuvių parapijoje su skautais. 1969 m. paskirtas į Šv. Juozapo ligoninę kapelionu aptarnauti 600 ligonių. Nuo 1971 m. 14 metų darbavosi Šv. Ignaco parapijoje. Sulaukęs 75 metų persikėlė gyventi į Floridą.

Kiekvienais metais prel. Leonardas Musteikis aplankydavo Lietuvą. Savo gimtosios parapijos – Salako bažnyčią rėmė aukomis. Paskutiniuosius trejus metus gyveno Vilniuje pas sūnėną.

Prel. Leonardas Musteikis palaidotas kovo 30 d. Salako bažnyčios šventoriuje. Laidotuvių Mišioms vadovavo Panevėžio vyskupijos generalvikaras kun. Robertas Pukenis. Jis pasakė pamokslą. Mišiose dalyvavo 15 kunigų. Palydėti prelato susirinko gausus tikinčiųjų būrys. Prie kapo duobės žodį tarė iš Salako kilęs kun. Bronius Gimžauskas. -kbg-

Kazlų Rūda. Balandžio 1–3 d. Kazlų Rūdos pagrindinėje mokykloje „Elma“ vyko „Sniego gniūžtės“ stovykla. Šią Kazlų Rūdos Kazio Griniaus gimnazijos gimnazistų idėją įgyvendinti padėjo Vilkaviškio vyskupijos jaunimo centras. Į stovyklą susirinko 30 kaimo ir 30 miesto aktyviausių, veikliausių savivaldybės mokyklų moksleivių. Jaunimas, susiskirstęs grupėmis, susipažino, bendravo, surengė linksmą vakaronę, dalyvavo olimpiadose, vedė seminarus, vaidino.

Balandžio 15 d. Kultūros centre jaunimo organizacijos „Rytojaus vizija“ ir „Elmos“ pagrindinės mokyklos mokytojos Gretos Stasytienės iniciatyva organizuota paskaita apie žalingų įpročių prevenciją, kurioje dalyvavo Kazlų Rūdos pagrindinės mokyklos „Elma“ ir Kazio Griniaus gimnazijos moksleiviai, jaunimo organizacijų nariai.

Balandžio 16–17 d. Kazlų Rūdos savivaldybės kultūros centro salėje vyko *Gyvenimo ir tikėjimo* instituto dviejų dienų seminaras „Ugdymas per žaidimus“. Jo dalyviai mokėsi įvairių žaidimų ir šokių. Tai jau ketvirtas GTI kursas Kazlų Rūdoje.

-vf-

Vilnius. Šiais mokslo metais Vilniaus arkivyskupijos tikybos mokytojai dalyvavo trijų dalių kvalifikaciniame seminare „Dievo link“. Praėjusiais metais jie turėjo galimybę susipažinti su Lietuvos tradicinėmis religinėmis bendruomenėmis bei bendrijomis. Šio projekto pirmojoje dalyje jie klausėsi doc. dr. A. Beinoriaus paskaitų apie induizmą ir budizmą. Kitos dvi dalys buvo skirtos šiuo metu itin aktualioms temoms – naujiems religiniams judėjimams bei okultizmui ir Bažnyčios požiūriui į šiuos reiškinius. Paskaitas skaitė brolis A. Peškaitis OFM ir A. Navickas. Praktinius užsiėmimus vedė bei profesinę patirtimi dalijosi mokytojos metodininkės O. Drūlienė ir V. Staniulionienė. Seminare dalyvavo 64 tikybos mokytojai.

-rk-

IŠĖJĘS PASILIEKA

Kristaus žengimas į dangų – Šeštinės (A)
Apd 1, 1–11; Ef 1, 17–23; Mt 28, 16–20

Šiandien minime Kristaus sugrįžimą pas savo Tėvą. Šį įvykį vadiname Kristaus žengimu į dangų. Patį žengimą į dangų aprašo tiksliai evangelistas Lukas. Jis šiame įvykyje nedalyvavo ir Jėzaus žengimą atpasakojo pasinaudojęs jau esama tradicija, kuriai įtakos turėjo ano meto pasaulėvaizdis. Buvo tikima, kad pasaulį sudaro trys sritys – dangus, žemė ir požemio karalystė. Šio pasaulėvaizdžio elementų randame šios dienos šventės skaitiniuose: „Jiems bežiūrint, Jėzus pakilo aukštyn, ir debesis jį paslėpė nuo jų akių“ (*Apd 1, 9*). Į šį pasakojimą negalima žiūrėti kaip į šiuolaikinį reportažą. Juo vaizdingai išreiškiama tikėjimo tiesa, kad Jėzus palieka mūsų medžiaginį pasaulį. Evangelistas Matas savo pasakojime apie Jėzaus atsiskyrimą pabrėžia esmingesnius dalykus. Pirmiausia tai, kad Jėzus, grįždamas pas Tėvą, priskiria sau tai, kas jam nuo amžių priklauso: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje“. Tuo jis savo dieviška galia įteisina savo Bažnyčią visame pasaulyje: „Eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones“. Pildosi Danielio pranašystė apie „žmogaus sūnų“: „Jis priėjo prie Amžinojo, ir buvo jam pristatytas. Jam buvo duota valdžia ir garbė, ir karalystė, idant jam tarnautų visų kalbų tautos ir gentys“ (*Dan 7, 13–14*).

Ne visada pasaulis nori pripažinti Bažnyčios teisėtumą. Akivaizdžiausias pavyzdys – Bažnyčios padėtis mūsų krašte sovietiniais metais. Bedieviškai valdžiai nebuvo nieko šventa. Mes džiaugiamės, kad visa tai jau praeitis. Deja, dažnai ir mūsų valdžios vyrai užmiršta, kad Bažnyčios teisė būti, skelbti Evangeliją yra ne iš žmonių malonės, bet iš Dievo. Perėjęs į nematomą būvį, Jėzus savo Bažnyčios vaikų nepalieka: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“. Tai gal pats reikšmingiausias šios šventės akcentas. Kristus mūsų nepaliko! Nuo pat pirmųjų Bažnyčios savarankiškų žingsnių tikima, kad joje gyvena Kristus. Tą jo slėpinį būvį Bažnyčioje iškalbingai liudija istorija. Apaštalai, likę be Kristaus galingiausioje to meto valstybėje, ne tik nepalūžo, bet pajėgė savo tikėjimu nurungti visus pagoniškojo pasaulio dievus. Panašioje padėtyje buvo atsidūrusi ir mūsų šalies Bažnyčia, kai galingiausia pasaulio bedieviška valstybė valdė mūsų kraštą. Ar čia neįžvelgiame Viešpaties rankos, kad pusę amžiaus siautę bedieviai nepajėgė išrauti mūsų šalies krikščioniškų šaknų. Kristaus pažadas būti su savaisiais skirtas ne tik Bažnyčiai, bet ir kiekvienam asmeniškai. Dažnai esame nusiminę: man nesiseka, nepajėgiu būti toks, koks norėčiau. Neužmirškime, kad mūsų žemiškoje kelionėje dalyvauja Jėzus. Kadaisė Petras, pabandęs eiti vandeniui ir pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“ Jėzus, ištiesęs ranką, jį sugriebė ir tarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?“ (plg. *Mt 14, 31*). Paklauskime savęs, ar kartais netinka šis priekaištas mums? Sustiprink, Viešpatie, mūsų tikėjimą ir pasitikėjimą!

Laiške žydams įžengęs į dangų Kristus, vaizduojamas kaip mūsų užtarėjas: „Kristus įžengė <...> į dangų, kad nuo dabar mus užtartų, stovėdamas prieš Dievo veidą“ (*Žyd 9, 24*). Šv. Paulius romiečius drąsina: „Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina! Tai kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?!“ (*Rom 8, 33*). Jautriai apie tai kalba mylimasis Kristaus apaštalas šv. Jonas: „Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad nenusidėtumėte. O jei kas nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų. Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes, ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio“ (*1 Jn 2, 1–2*). Kristus su savo Bažnyčia yra taip glaudžiai susijęs, kad ji save laiko Kristaus kūnu. Bažnyčia nuolat moko: Kristus „yra neregimojo Dievo atvaizdas, iš jo visa gavo pradžių. Jis yra pirm visko, ir viskas juo laikosi. Jis yra kūno, tai yra Bažnyčios, galva“ (*Lumen gentium, 7*). Šios dienos šventė teikia progą atmesti veidmainišką norą atskirti Bažnyčią nuo Kristaus. Dažnai girdime šūkius: „Jėzui – taip! Bažnyčiai – ne!“ Tai noras atsikratyti reiklios Bažnyčios, atskirti Bažnyčią nuo Kristaus. Pasaulis pripažįsta Jėzų kaip istorinę asmenybę, vadina jį genijumi, reformatoriumi, revoliucionieriumi, superžvaigžde, kad tik nereikėtų jį laikyti Dievo Sūnumi, Bažnyčios kūrėju. Ak, ir mes kartais pasigendame modernesnės Bažnyčios. Norėtume, kad ji pro pirštus žiūrėtų į mūsų „paišdykavimus“, kad nereikalautų atgailos už „džiaugsmo valandėles“, kad nekliudytų kurti naujo – „šviesesnio“ amžiaus be moralinių varžtų. Pasakyk, modernusis žmogau, kokias klaidas įžvelgi Bažnyčios mokyme? Ar ji skelbia ką nors, ko nemokė Kristus? Gal jis negerbė gyvybės, gal nereikalavo šeimos ištikimybės, gal neskelbė pasaulio pabaigos ir teismo? Visus aukštos doros reikalavimus Bažnyčia perėmė iš Kristaus. Ar pagrįstas mūsų laiko žmonių noras turėti Jėzų be Bažnyčios? Norėdami būti teisūs ir nuoseklūs privalome pripažinti, kad ne kas kitas kaip Bažnyčia perdavė žinią apie Jėzų mūsų dienoms. Ar šiandien dar kam nors rūpėtų Jėzus, jeigu jis negyventų mūsų bažnyčiose, nebūtų jos atstovų skelbiamas, nemaitintų mūsų savo kūnu? Kristui bei jo apaštalams Bažnyčia ir Kristus yra viena. Pats Kristus save pavadino vynmedžiu, prie kurio prigludusios šakelės. „Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami manyje“ (*Jn 15, 4*).

„Bažnyčia, ‘pasaulio persekiojama ir Dievo guodžiama, tęsia maldininkės kelionę’ skelbdama Viešpaties kryžių ir mirtį, iki jis ateis (plg. *1 Kor 11, 26*). Tačiau prikėltojo Kristaus galia ją stiprina, idant kantrybe ir meile nugalėtų savo sielvartus ir sunkumus ir <...> ištikimai apreikštų pasaulyje jo slėpinį, iki šis bus atskleistas visa šviesa amžių pabaigoje“ (*Lumen gentium, 8*).

SEKMINIŲ UGNIS

Šventosios Dvasios Atsiuntimas – Sekminės
Apd 2, 1–11; 1 Kor 12, 3–7. 12–13; Jn 20, 19–23

Mūsų širdžiai labai artimas ir nesunkiai suvokiamas Dievo Sūnaus įsikūnijimas. Dievo Sūnus prisiėmė žmogiškąją prigimtį, turėjo motiną, augo Nazarete, bendravo su žmonėmis, buvo žmonių matomas ir girdimas. Jo gyvenimo ir mokymo svarbiausieji bruožai liko užrašyti Evangelijos knygoje. Sunkiau mums suvokti Šventąją Dvasią ir jos vietą Bažnyčios gyvenime. Teologija moko, kad visoje Dievo kūryboje reiškiasi visi trys Dievo asmenys, nes jų visų yra bendra prigimtis. Vis dėlto ta pati teologija atskirus bendrojo veikimo etapus priskiria vienam ar kitam asmeniui. Pirmoji Šventojo Rašto knyga pasakoja apie pasaulio sukūrimą: „Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. O žemė buvo tyra ir tuščia, ir tamsybės buvo viršum gelmių, ir Dievo Dvasia sklendeno viršum vandenų“ (*Pr 1, 1–2; J. Skvirecko vert.*). Šv. Tomas Akvinielis, komentuodamas šią eilutę, sako, kad Šventoji Dvasia Dievo sukurtą pasaulį atbaigė, suteikdama šviesą, gyvybę, grožį. Kai statybininkas surenčia pastatą, kviečiamas menininkas, kad atliktų apdailos darbus. Šventoji Dvasia yra tas menininkas, kuris Dievo pasauliui suteikė grožį ir patrauklumą. Kai kalbama apie Bažnyčią, Šventajai Dvasiai vėl priskiriamas galutinis atbaigimas. Kristus savo Bažnyčią pastatė ant uolos ir užtikrino, kad pragaro vartai jos nenugalės. Tačiau, palikdamas pasaulį, savo Bažnyčią atbaigti paliko Šventajai Dvasiai. „Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jus ji ves į tiesos pilnatvę“ (*Jn 16, 13*). Pasak šv. Augustino, Bažnyčia yra Kristaus sukurta ir Šventosios Dvasios atbaigiama.

Šventosios Dvasios apčiuopiamą veikimą tegalime stebėti tik pačios Bažnyčios istorijoje. Pirmiausia jos nematoma galią labai realiai išgyveno apaštalai. Prieš Sekmines apaštalai, likę be Kristaus, buvo lyg tamsoje paskendę. Jie jautėsi kaip jūreiviai, likę be vairo ir kapitono audringoje jūroje. Tačiau, kai juos apšvietė Šventosios Dvasios ugnis, jiems atsivėrė akys. Jie ėjo į žmones ir drąsiai skelbė Kristaus Evangeliją, kurią ir patys dabar išvydo naujoje šviesoje. Apaštalai įgijo naujų jėgų. Jau pirmųjų Sekminių dieną buvo pakrikštyta trys tūkstančiai žmonių. Šventoji Dvasia veikė ne tiktai apaštalus, bet ir jų klausytojus. Jie suprato apaštalų žodžius. Kas gi paveikė žmonių protus, kad jie taip dėmesingai klausė apaštalų? Tai ta pati Šventoji Dvasia, veikianti žmonių protus bei valią, kad jie suprastų ir su noru priimtų Dievo žodį. Jau patys pirmieji krikščionių žingsniai smarkiai keitė visuomenės gyvenimą. Nyksta vergija, iškeliamas moters vaidmuo, perkainojamos moralinės vertybės. Negalima nematyti tų pasikeitimų, kuriuos krikščionybė atnešė pasaulio kultūrai ir civilizacijai. Sekminių dieną Šventoji Dvasia apaštalamis pasirodė ugnies liežuviais. Tai simbolinis Šventosios Dvasios ženklas. Ugnis yra šviesos šaltinis. Sekminių giesmėje prašome: „Dvasia, Viešpatie, ateik, spindulių dangaus mums teik, žemės klystkelių nušviesk!“ Kiek klystkelių šiandien žmonės vilioja palikti Dievą, pamiršti jo įsakymus! Kas buvo laikoma nuodėme, dabar apgaubiamą dorybės šydu. Gyvybė nuvertinta, teisingumas pamintas, Dievas iš gyvenimo šalinamas. Šventoji Dvasia nuolat mums primena tai, ką gerai žinome, bet užmirštame: Dievas yra! Dievas mus myli! Dievas mums labai reikalingas! Dievas reikalingas mums ir mūsų vaikams!

Ugnis ne tiktai šviečia, bet ir šildo. Mums labiausiai reikalinga meilę palaikanti ugnis. Kas kitas labiau nei meilė sušildo žmogaus širdį, ją gaivina, ją verčia stipriau plakti. Dievas, nors ir prieinamas mūsų protui, bet be meilės jis mums svetimas. Vien protu suvoktas Dievas mums tėra tik pirmoji pasaulio priežastis, nieko daugiau. O kai širdį paliečia meilės ugnis, tas pats Dievas tampa ir Tėvas, ir Globėjas, ir Gynėjas. Šiandien, per Šventosios Dvasios šventę, prašykime šią Dievo malonių dalytoją sušildyti mūsų širdis, kad suvoktume Kristaus meilės didybę, kad toji meilė taptų mūsų gyvenimo pagrindų pagrindas. Prisiminkime Kristaus žodžius: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (*Jn 13, 34–35*). Apaštalų darbų knyga liudija, kaip Šventoji Dvasia keitė žmonių tarpusavio santykius: „Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo“ (*Apd 2, 44*).

Dar viena labai reikšminga ugnies savybė – jos valanti galia. Metalas valomas ugnimi, ji visas rūdis išdegina. Todėl prašome Šventąją Dvasią: „Nuvalyk, kas sutepta, laistyk, kas išdeginta, gydyk tai, kas sužeista“. Šiandien Evangelijoje girdėjome, kad Kristus palinkėjo ramybės susiedamas ją su nuodėmių atleidimu: „Ramybė jums. <...> Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite – sulaukytos“. Ak, ta nuodėmė! Ko trokštame laužydami Dievo įsakymus? Argi ne džiaugsmo ir laimės? Deja, surandame tik kartėlį ir nusiminimą. Ačiū Bažnyčiai, kad šiandien primena nuodėmių atleidimą. Kristus ją įgaliojo tai daryti. Ne savo naudos ieško kunigai valandas sėdėdami klausyklose. Tai Kristaus priesakas. Prisipažinkime, kartais bijome valančios atgailos. Bet, kai pagaliau ryžtamės, pajuntame Šventosios Dvasios gydančią ugnį. Po išpažinties pakylame nuo klausyklos ir jaučiamės tarsi naujai pakrikštyti. Šventoji Dvasia išdegina mūsų kaltes, Šventoji Dvasia sugrąžina Dievo malonę. Neatsitiktinai Kristus savo ramybės palinkėjimą sieja su nuodėmių atleidimu. Šiandien drauge su Bažnyčia melskime: „Viešpatie, atsiųsk savo Dvasią ir atnaujink žemės veidą“.

TREJYBĖS SLĖPINYS

Švenčiausioji Trejybė (A)

Iš 34, 4–6. 8–9; 2 Kor 13, 11–13; Jn 3, 16–18

Šiandien Bažnyčia kviečia prisiminti Švenčiausiosios Trejybės slėpinį ir nulenkti prieš jį galvas. Norėdami suprasti sunkiai suprantamus dalykus, ieškome pavyzdžių ar palyginimų. Pažvelkime į žmogų, kuris yra Dievo paveikslas ir panašumas. Nuostabus yra žmogus. Jis savo dvasia apima ir akims neprieinamą mikropasaulį, ir tolimiausius žvaigždynus. Žmogaus dvasios gyvenimas yra neįtikėtinais turiningas. Dažnai jo sąmonėje vyksta dialogas, tartum jame būtų ne vienas, o du asmenys. Kalbėdami apie Švenčiausiąją Trejybę mes išpažįstame Dieve esant tris asmenis. Tačiau tai ne trys dievai, bet vienas ir tas pats Dievas, esantis ir Tėve, ir Sūnuje, ir Šventojoje Dvasioje. Teologija moko, kad Tėvas, tobulai save pažindamas, gimdo Sūnų. O Tėvą ir Sūnų jungia tobula meilė, kuri reiškiasi kaip Trečiasis asmuo. Mes tikime, kad Tėvas – tai tobulai save pažįstantis Dievas, Sūnus – tas pats Dievas, tobulai Tėvo pažintas, Šventoji Dvasia – tas pats Dievas kaip pažįstančiojo Dievo ir pažintojo Dievo tarpusavio meilė.

Mūsų protas apie Švenčiausiosios Trejybės slėpinį niekada nieko nežinotų, jeigu ši tiesa nebūtų mums apreikšta. Dar Kristus nebuvo užgimęs, o šio slėpinio spindulys jau pasiekė žemę. Antai angelas apreikšia Marijai, kad ji būsianti Dievo Motina: „Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi Sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus“ (Lk 1, 31–32). Čia pirmą kartą žmonėms atskleidžiama, kad Dievas turi amžinąjį Sūnų, kuris iš Marijos gaus savo žmogiškąją prigimtį. Kai Marija nustebusi klausia, kaip tai įvyks, nes ji nepažįstanti vyro, angelas ją suramina: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu, todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo sūnumi“ (Lk 1, 35). Šiame dangaus pasiuntinio pasveikinime atsiskleidžia ne tik įsikūnijimo slėpinys, bet ir apreikiama visa Švenčiausioji Trejybė. Kalbama apie Aukščiausiąjį, apie Aukščiausiojo Sūnų ir apie Šventąją Dvasią. Antrą kartą Švenčiausioji Trejybė žmonėms apsieiškia, kai Jėzus krikštijosi Jordano vandenyse. Evangelistas Lukas, rūpestingai tyrinėjęs Jėzaus gyvenimą, mums liudija: „Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus, ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: ‘Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosiu!’“ (Lk 3, 21–22). Šiame pirmajame viešame Jėzaus pasirodyme dalyvauja visa Švenčiausioji Trejybė.

Skaitydami Evangeliją, randame daugybę Jėzaus posakių, liudijančių dieviškųjų asmenų skirtingumą ir jų tapačią dieviškąją prigimtį. „Aš ir Tėvas esame viena“, – kalbėjo Kristus. Kitu atveju Kristus, Pilypo paprašytas parodyti Tėvą, atsakė: „Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti! Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą! <...> Nejaugi tu netiki, kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje?!“ (Jn 14, 8–10). Apaštalams Kristus žada Šventąją Dvasią: „Kai ateis Globėjas, kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo, – Tiesos Dvasią, kuri eina iš Tėvo, – jis toliau liudys apie mane“ (Jn 14, 9–10). Siųsdamas apaštalus į pasaulį, Jėzus kalbėjo: „Padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardu Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“ (Mt 28, 19). Per visą Bažnyčios istoriją krikščionių tikėjimą lydi Švenčiausiosios Trejybės tiesa. Netgi atsiskyrę nuo Katalikų Bažnyčios krikščionys – protestantai, stačiatikiai, anglikonai – išpažįsta šią pagrindinę tikėjimo tiesą. Visa mūsų religinė praktika glaudžiai susijusi su Trejybės pagarbinimu. Savo maldas baigiame Švenčiausiosios Trejybės šloviniu: „Garbė Dievui Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai, kaip buvo pradžioje, dabar ir visados, ir per amžius“. Krikštydamas kūdikį kunigas taria: „Aš tave krikštiju vardu Dievo Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“. Per savaitę mes turime vieną dieną, skirtą pagerbti Švenčiausiąją Trejybę. Tai sekmadienis. Bažnyčia savo tikinčiuosius įpareigoja sekmadieniais dalyvauti šventosiose Mišiose. Mišių liturgijoje dalyvauja ne tik tai kunigas ir tikintieji, bet ir Švenčiausioji Trejybė. Sūnus, ant altoriaus aukodamas savo auką Tėvui, ją sudabartina. Šventoji Dvasia duoną perkeičia į Kristaus kūną, o vyną – į Kristaus kraują. Sekmadienio Mišios yra mūsų tikėjimo išmėginimas. Kol gerbiame šventąsias Mišias ir jose rūpestingai dalyvaujame, mūsų tikėjimas yra gyvas ir tvirtas.

Didysis keliautojas Kristus Kolumbas savo ilgoje kelionėje per Atlantą kiekvieną sekmadienį nuleisdavo bures bei inkarus, ir kelionė būdavo sustabdoma. Viename laive esančioje koplyčioje buvo laikomos šventosios Mišios. Atrodė, kad net laivai jautė sekmadienio rimtį ir ramiai stovėjo vandens platybėse. Dievas laimino šią kelionę – buvo atrasta Naujoji žemė. Šiandien Evangelija mums parodo pačią gražiausią Triasmenio Dievo savybę – jo beribę meilę: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienatinį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“. Ši meilė priskiriama Tėvui, bet ji yra bendra visiems trims asmenims. Tai ne tik Tėvo, bet ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios meilė. Mūsų atpirkimas yra visų Švenčiausiosios Trejybės asmenų meilės darbas. Tegul ši didinga Švenčiausiosios Trejybės šventė padeda mums suvokti savo krikščionišką būvį kaip dalyvavimą Švenčiausiosios Trejybės vidiniame gyvenime. Krikšto, kurį gavome Švenčiausiosios Trejybės vardu, dėka mes tapome dalininkais didžiųjų Dievo slėpinių, kuriuos kol kas tegalime priimti tik tikėjimu, o aname pasaulyje, tarsi nesibaigiančioje šventėje, patys dalyvausime Švenčiausiosios Trejybės beribėje laimėje. „Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo meilė ir Šventosios Dvasios bendrystė tebūna su jumis visais!“ (2 Kor 13,13). *Parengė V. S.*

Lietuvos vyskupų laiškas Gyvybės dienai

Brangūs tikintieji, visi geros valios žmonės!

Šiometę Gyvybės dieną minime tebesant labai gyvai patirčiai, kurią įgijome regėdami prasmingas ir orias, begalinio pasitikėjimo Viešpačiu nušviestas paskutines popiežiaus Jono Pauliaus II gyvenimo savaites. Visa ilgamete tarnyste Dievo tautai, enciklika *Evangelium vitae* apie žmogaus gyvybės vertę ir neliečiamumą, o ypač – aukos dvasia artėjant mirties valandai jis paliko mums įkvepiančias gaires. Gaires, kaip puoselėti autentišką žmogiškumą, kaip nugyventi gyvenimą su Dievu ir dėl Dievo, kaip pasitikti negalia, ligą, kančią su tikru ramumu ir atsidavimu Aukščiausiojo malonei.

Jonas Paulius II buvo tikras išikūnijimas *Evangelium vitae* žodžių: „Mirti Viešpačiui – reiškia išgyventi savo mirtį kaip aukščiausią klusnumą Tėvui (plg. *Fil* 2, 8), pasirengus sutikti mirtį jo parinktą ir norimą ‘valandą’ (plg. *Jn* 13, 1), vadinasi, tik visiškai užbaigus žemiškąją kelionę. Gyventi Viešpačiui – tai taip pat pripažinti, kad kentėjimas savaime tebėra blogis ir išmėginimas, tačiau visada gali tapti gėrio šaltiniu. Taip atsitinka, kai jis išgyvenamas meilei ir su meile, Dievo maloningos dovanos ir asmeniško laisvo pasirinkimo dėka dalijantis Nukryžiuotojo Kristaus kančia“ (67).

Ši orios senatvės pamoka žmonijai suteikta itin neramiais, į pamatinį gyvybės principą besikėsinančiais laikais, kai gimimą ir mirtį mėginama paversti daiktais, kuriuos galima ‘turėti’ arba ‘atmesti’. Tie, kas mato pasaulį vien tiesmukos naudos ir patogumo žvilgsniu, visus stengiasi pripratinti prie minties, kad nepagydomą ligą, fizinį nepajėgumą, o ypač skausmą reikia paprasčiausiai išstumti iš gyvenimo. Mums pamažu perša įsitikinimą, kad garbus amžius yra pakankama priežastis tvarkytis su žmogaus gyvybe kaip su panaudotu prietaisu ar mašina.

Taikiai gėstant popiežiui, Jungtinėse Amerikos Valstijose žiniasklaida ir milijonai žmonių karštai ginčijosi dėl vienos iki tol niekam nežinomos moters gyvybės. „Mūsų visuomenė, mūsų įstatymai ir mūsų teismai turėtų laikytis gyvybės prezumpcijos“, – teigė prezidentas George’as W. Bushas, specialiai nutraukęs poilsį, idant pasirašytų prieš eutanaziją nukreiptą teisės aktą. Tačiau moteris buvo numarinta. Tai, be abejo, suteikė nelemto pasitikėjimo tiems Europos Sąjungos valdininkams ir politikams, kurie jau kuris laikas siekia, kad eutanazija būtų legalizuota visoje suvienytoje Europoje.

Evangelium vitae teigia, kad „gydytojai ar įstatymų leidėjai, kurie išdidžiai savinasi galią spręsti, kas turi gyventi, o kas – mirti“, pasiekia despotizmo ir neteisybės viršūnę (66). Maža to, popiežius aiškiai sako, ką

turi daryti sąmoningi katalikai ir geros valios piliečiai: „[...] abortas ir eutanazija – nusikaltimai, kurių įteisinti negali joks žmogiškas įstatymas. Sąžinė nėra ipareigota paklusti tokiems įstatymams; atvirkščiai, egzistuoja rimta ir aiški pareiga jiems priešintis, sąmoningai protestuojant“ (73). Nuo mūsų visų drąsaus balso labai priklausys, ar Lietuva, jos atstovai Briuselyje bei Strasbūre, atmes neva humaniškas ES diegiamas normas, kurios paneigia krikščionių tikėjimą, lietuvių tautos tradicijas ir prigimtinių įstatymą.

Greta didžiulės grėsmės oriai senatvei, kurią kelia politikai ir įstatymų leidėjai, dažnai matome nerimą keliančių žmogiškumo stokos ženklų savo kasdienėje aplinkoje. Senolių kankinimas jų šeimose, plėšimas ir žudymas dėl kelių litų užtraukia Danguaus kerštą. Smurtas prieš vaikus, apie kurį taip dažnai kalba žiniasklaida, yra glaudžiai susijęs su smurtu prieš senus žmones. Pasikėsiniuose prieš silpniausią gyvybę „glūdi tiesioginė grėsmė visai žmogaus teisių kultūrai. Ši grėsmė pajėgs galų gale sukelti pavojų pačiai demokratiško bendrabūvio prasmei: kyla pavojus, kad mūsų miestai iš visuomenių, kuriose žmonės ‘gyvena kartu’, virs atmestų, išstumtų už ribos, prislėgtų ir šaknis praradusių žmonių visuomenėmis“ (EV 18).

Gerbk savo tėvą ir motiną, – tegu šis Dievo įsakymas pasibeldžia į sąžines tų, kurie pasmerkia paliegiusius tėvus ir motinas varganai egzistencijai prieglaudose, palieka be jokios priežiūros nuošaliose sodybose ar tiesiog „pamiršta“, kad visai šalia, gretimame daugiabučio kambarėlyje, be artimųjų šilumos kamuojasi gyvas žmogus. Pasaulyje yra tautų ir bendruomenių, kuriose nereikalingi našlaitynai, nes visuomet atsiranda tų, kurie įsivaikina tėvų netekusį kūdikį. Tokiose tautose nėra nė senelių prieglaudų, nes kiekviena šeima ir giminė rūpinasi savo senoliais. Svarbu, kad ten, kur parapijose įsteigti globos namai, jie taptų bendruomenės ląstele, visuotinio rūpesčio telkimosi vieta, o ne nuo visų atskirta nereikalingųjų buveine. Ligonių malda ir kančia gali atnaujinti Lietuvą ir pasaulį.

Tenka girdėti, kaip pažįstami „užjaučia“ tuos, kurie dažnai lanko atokiai gyvenančius senus ir ligotus tėvus. Esą atsisakoma savaitgalio malonumų, poilsis paukojamas vardan varginančios slaugos, kurią „galėtų atlikti ir valdiškos įstaigos“. Tačiau tikrieji nelaimėliai yra kiti, kurių po darbo savaitės laukia tik greitai išblėstanti TV ir pigių pramogų šiluma, kurie su vidinėmis problemomis kreipiasi į psichoanalitiką, užuot išsipasakoję kančiausiems klausytojams – tėvui ir motinai. Katalikiška Lietuva niekuomet nepamirš, kaip sovietinio persekiojimo metais tikėjimas buvo perduodamas močiucių mokykloje. Senelių ir vaikų ryšys yra tas šaltinis, iš kurio semiamasi svarbiausios patirties apie gyvenimą ir mirtį, tauriausio nuoširdumo ir kantrybės. Tegul tėvai atmena, jog vaikai pastabia akimi dėmisi, kaip jų šeimoje elgiamasi su senoliais, ir

ateityje pritaikys šias meilės arba abejingumo pamokas.

Išties baisu, kad ne tik finansiškai suinteresuotų draudimo kompanijų atstovai bei Hipokrato priesaiką išdavę gydytojai, bet ir šeimos nariai kartais linkę pritarti eutanazijos praktikai ir joje dalyvauti. Medicininio savo tėvų nužudymo siekiantys vaikai pažeidžia iš sykio du – ketvirtąjį ir penktąjį – Dekalogo įsakymus. Tokie asmenys patys save stumia už žmogaus ribos, nes į kitus, net artimiausius, žvelgia kaip į aparatus, kurie nebegalėdami atlikti tam tikrų funkcijų tarsi netenka teisės į meilę ir globą. „Net tada, kai eutanazija nėra motyvuota savanaudiško atsisakymo vargti rūpinantis kenčiančiuoju, ji vis tiek turi būti vadinama klaidingu gailėsčiu ir net nerimą keliančiu gailėsčio 'iškraipymu'“ (EV 66).

Minėdami Gyvybės dieną atsigręžkime į Tėvo namų langus, prie kurių, kardinolo Josepho Ratzingerio (dabar jau popiežiaus Benedikto XVI) homilijos žodžiais, „šiandien stovi mūsų mylimas popiežius [...] mus matydamas ir laimindamas“. Melskime, kad Šventoji Dvasia mus mokytų teisingo gailėstingumo ir leistų suvokti giliają senatvės bei negalios prasmę, paliudytą Jono Pauliaus II gyvenimu. Prašykime Švč. M. Marijos, Gailėstingumo Motinos, kad Jos užtarimu kiekvieno žmogaus lauktų ori senatvė ir palaimingas susitikimas su Viešpačiu.

Lietuvos vyskupai

Pirmoji Benedikto XVI audiencija kitų Bažnyčių ir religinių bendrijų atstovams

(KAP) Per pirmąją savo kaip popiežiaus audienciją Benediktas XVI pakvietė kitas krikščionių Bažnyčias plėtoti ekumeninį dialogą, o pasaulines religijas – bendradarbiauti. Per susitikimą balandžio 25 d. su ekumeninėmis delegacijomis ir pasaulinių religijų atstovais, atvykusiais į Romą jo inauguracijos proga, popiežius akcentavo, jog Bažnyčia norinti toliau tiesti draugystės su kitomis religijomis tiltus.

Konfliktų, prievartos ir karo paženklintame pasaulyje, kartu rimtai trokštančiame taikos, religijos turėtų būti pastangas dėl šios taikos. Todėl savo pontifikato pradžioje popiežius „primygtinai“ kvietė visas religines tradicijas „drauge statydinti taiką abipusio supratimo, pagarbos ir meilės dvasia“.

Benediktas XVI kreipėsi į musulmonus pareikšdamas vertinąs „tiek vietiniu, tiek tarptautiniu lygmeniu besiplečiantį musulmonų ir krikščionių dialogą“.

Popiežius ragino kitas krikščionių Bažnyčias ir bendrijas toliau plėtoti ekumeninį dialogą: „Kupini vilties ženkime toliau!“ Sekdamas savo pirmtakų pėdomis, jis norės patvirtinti „negrįžtamą išpareigojimą“ siekti vienybės. Šiame kelyje į visišką, Jėzaus norėtąją bendrystę „tikslui pasiekti būtinas ryžtas, tvirtumas ir viltis“.

„Bažnyčia yra iš prigimties misijinė“

(KAP) Per savo pirmąsias aukotas šv. Mišias už Vatikano ribų popiežius Benediktas XVI pabrėžė misiją ir evangelizaciją kaip pirmutinę ir neatidėliotiną savo pontifikato užduotį. „Bažnyčia yra iš prigimties misijinė“, – pabrėžė jis balandžio 25 d. vakare lankydamas tautų apaštalo Pauliaus kapą Šv. Pauliaus bazilikoje „už sienų“. Šioje srityje jis norės tęsti savo pirmtako Jono Pauliaus II liniją, tačiau daugiau negu 100 jo kelionių į užsienį jam pakartoti nepavyksia.

Benediktas XVI atkreipė dėmesį į Katalikų Bažnyčios pakilimą tuose pasaulio regionuose, kur ji buvo persekiojama. Kadangi XX a. buvęs kankinystės metas ir kankinių kraujas yra „naujų krikščionių sėklas“, trečiojo tūkstantmečio pradžioje jis laukias naujo Bažnyčios suklestėjimo pirmiausia tose šalyse, kur jai teko kentėti.

Po iškilmingos inauguracijos į apaštalo Petro įpėdinio tarnybą prie jo kapo Šventasis Tėvas noris aplankyti ir kito Romos apaštalo atminimo vietą. Trečiojo tūkstantmečio pradžioje Kristaus įpareigojimas vykdyti misiją yra „aktualesnis negu kada nors anksčiau“. Paulius, pasak popiežiaus, skelbė Kristaus Evangeliją žodžiu ir savo gyvenimu. Galiausiai jam teko skelbti Kristų, kaip Petriui ir daugybei kitų tikėjimo liudytojų, savo krauju ir kankinyste. Iš to radosi ypatinga Romos Bažnyčios, „vadovaujančios visuotinei meilės bendruomenei“, padėtis.

Benediktas XVI: „Nesiekiau savo tarnybos“

(KAP) Per pirmąją savo ypatingąją audienciją vokiečių piligrimams balandžio 25 d. Vatikane popiežius Benediktas XVI atskleidė iki tol nežinotą smulkmenų iš konklavos. Audiencijų salėje kreipdamasis į maždaug 4 tūkst. lankytojų, jis pasakojo, jog nesiekė savo naujos tarnybos. Kai jam pasidarė aišku, jog rinkimai krypta jo pusėn, ėmė „suktis galva“, nes tikrai manė, kad jo gyvenimo darbas jau pabaigtas.

Šį momentą jį padrąsinusi raštiška kito kardinolo žinia. Joje jam buvo primintas Jono Pauliaus II, atsiliepusio į Viešpaties kvietimą, pavyzdys, o jis pats raginamas neatsisakyti ir paklusti, jei būsiąs išrinktas. Tai jam įkvėpė drąsos ir galiausiai jis pasakęs „taip“.

Popiežius dar kartą grįžo prie įvykių Romoje po Jono Pauliaus II mirties. Bažnyčia tomis dienomis iš naujo patyrė vienybę. Pasirodė, kad Bažnyčia yra ne užsisaklindusi ir egzistuojanti tik pati sau, bet „šviesulys pasauliui“. Išliko aikštėn ir tai,

kad Bažnyčia yra „ne sena ir sustingusi, bet „jauna“. Taip pat paaiškėjo ir kai kas, kas guodžia: „Netiesa, kad jaunimas pirmiausia galvoja tik apie vartojimą ir mėgavimąsi. Netiesa, kad jaunimas yra materialistiškas ir savanaudiškas. Priešingai: jaunimas trokšta to, kas didu. Jis trokšta, kad būtų užkirstas kelias neteisingumui. Jis trokšta, kad būtų įveikta nelygybė ir visiems suteikta pasaulio gėrybių dalis. Jis trokšta, kad engiamieji gautų laisvę. Jis trokšta gėrio. Ir todėl jaunimas vėl yra visiškai atviras Kristui“.

Popiežius primygtinai akcentavo pasitikėjimą: „Aš pasitikiu Viešpačiu ir jumis, mieli bičiuliai“. Kitoje vietoje jis sakė: „Aš pasitikiu jūsų pagalba. Prašau jūsų atlaidumo, kai, kaip ir kiekvienas žmogus, klysiu, arba kai kas nors, ką turi popiežius pasakyti ar padaryti spiriamas savo sąžinės, liks nesuprantama. Aš pasitikiu jumis. Laikykimės drauge, tada atrasime teisingą kelią!“ – ragino Benediktas XVI susirinkusiuosius.

Kauno arkivyskupijos kredito unija

Kredito unijos Lietuvoje atsirado ne taip ir seniai, tačiau jau spėjo išpopuliarėti. Šiandien viena iš pirmųjų, įsisteigusiujų Lietuvoje, yra Kauno arkivyskupijos kredito unija, vienijanti 185 kredito unijos paslaugomis beinaudojančius narius ir klientus. Kredito unijos aktyvai jau perkopė 1 mln. litų ribą, unija siūlo vienas palankiausių kreditavimo sąlygų savo nariams.

Kas yra Kauno arkivyskupijos kredito unija?

Kauno arkivyskupijos kredito unija yra kooperatiniais pagrindais sukurta finansinė institucija, teikianti paslaugas savo nariams. Kredito unijos nariais gali tapti Lotynų apeigų katalikų dvasininkai (arkivyskupai, vyskupai, klebonai, kapelionai, rektoriai, vikarai, altaristai, vienuoliai, vienuolės) bei asmenys, dirbantieji Kauno arkivyskupijoje. Unijos nariais taip pat gali būti šie juridiniai asmenys: Lietuvos Respublikoje įregistruotos visuomeninės organizacijos, Lotynų apeigų katalikų religinės bendruomenės ir bendrijos.

Visi nariai ir klientai sudaro bendrą santaupų fondą, iš kurio teikiamos paskolos unijos nariams.

Unija aptarnauja ne tik narius, bet ir klientus, kuriais gali būti Lietuvos Respublikoje įregistruotos visuomeninės organizacijos, religinės bendruomenės, profesinės sąjungos, Lietuvos ir užsienio valstybių labdaros (paramos) fondai. Klientai gali turėti banko sąskaitas, atidaryti terminuotų bei taupomųjų indėlių sąskaitas, naudotis pavedimų bei čekių išgryninimo sistema.

Kredito unijų teikiamos paslaugos

Kredito unijos patogios tuo, kad jose procedūriniai reikalavimai paskoloms gauti ar indėliams padėti yra paprastesni nei banke. Kadangi kredito unijų principinis tikslas yra būti savo bendruomenės partnere, dėl to visi klausimai sprendžiami greitai, atsižvelgiant į konkrečią situaciją. Kauno arkivyskupijos kredito unijoje galite skubiai gauti pajaus dydžio paskolą, o pristatytus reikalingus dokumentus patvirtinus kredito unijos valdybai, greitai gauti vartojimo ar būsto paskolas.

Be paskolos, kredito unija siūlo įvairias taupymo paslaugas: taupymo ar tikslinio taupymo sąskaitas, senatvės kaupiamuosius indėlius. Taip pat kiekvienam kredito unijos nariui yra atidaroma banko sąskaita, per kurią narys gali vykdyti įvairius finansinius atsiskaitymus.

Kuo kredito unija skiriasi nuo banko?

Kredito unijos skiriasi nuo bankų vienu svarbiu atžvilgiu – kiekviena kredito unija, skirtingai nuo banko filialo, yra kaip atskira, autonomiška savo narių valdoma įmonė, kurios nariai yra ir savininkai, ir klientai, atsakingi už įmonės veiklą. Ji leidžia savo nariams pasijusti bendruomenės dalimi, prisidedančia ne tik prie savo asmeninės, bet ir prie visuomeninės gerovės.

Daugiau informacijos:

Kauno arkivyskupijos kredito unijoje
Rotušės a. 14, Kaunas
Tel. 8–37 422672. Internete: www.arku.lt

BAŽNYČIOS ŽINIOS

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos
du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
Šventaragio 4
Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios
informacijos centras
Papilio 5, LT-44275 Kaunas

REDAKCINĖ KOMISIJA

Pirmininkas
arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ
Nariai: vysk. Jonas Boruta SJ
vysk. Jonas Kauneckas
kun. Artūras Jagelavičius
kun. Leonas Povilas Zaremba SJ
kun. Lionginas Virbalas SJ
kun. Kęstutis Rugevičius
Vyskupijų atstovai:
kun. Arūnas Poniškaitis
diak. Domas Gatautas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Vita Filipova / Kazlų Rūda
Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Saulius Stumbra / Klaipėda
Laima Zimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio 5
LT-44275 Kaunas, Lietuva

TELEFONAI

Redakcija: 323 853
Platinimo tarnyba: 322 776
Faksas: 323 853
El. paštas: lkbc@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Studentų 48a
LT-51367 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2005, „Bažnyčios žinios“